

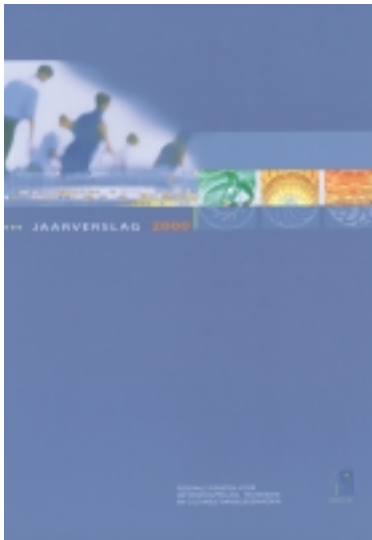
36
September 2001

SPACE CONNECTION

DOSSIER Het internationaal
ruimtestation ISS

Inhoud

Jaarverslag 2000

Het jaarverslag 2000 van de Federale diensten voor wetenschappelijke, technische en culturele aangelegenheden is verschenen. Het kan aangevraagd worden bij dhr. S. Degeest, DWTC, Wetenschapsstraat 8, 1000 Brussel, e-mail: dege@belspo.be. Het document kan tevens van onze internetsite geplukt worden via :

http://www.belspo.be/belspo/ostc/geninfo/publ/rapport99_nl.stm

Dossier: Het internationaal ruimtestation ISS

- 03** Van luchtkastelen tot het International Space Station ISS
- 05** Het ruimtestation en de wetenschap: een nieuwe aanpak van oude problemen
- 09** Het ISS in de gaten gehouden: slapen is verboden
- 10** Het ruimtestation en commercieel ruimteonderzoek: business is mogelijk, maar moeilijk
- 12** Vele kleintjes maken één groot
- 16** De ESA en het ISS
- 20** En na het ruimtestation ?
- 21** België en het ruimtestation
- 29** Het International Space Station op het web
- 30** Het Belgisch Instituut voor Ruimte-Aëronomie (BIRA)

- 36** **Belgische actualiteit**

Federale diensten voor wetenschappelijke, technische en culturele aangelegenheden (D.W.T.C.)

Space Connection is een nieuwsbrief uitgegeven door de Federale diensten voor wetenschappelijke, technische en culturele aangelegenheden (D.W.T.C.). Deze nieuwsbrief informeert over recente verwezenlijkingen in de ruimtevaart en richt zich in het bijzonder tot de jeugd.

Space Connection gratis ontvangen?

Stuur uw naam en adres naar:

Cel e-info
Secretariaat-generaal
D.W.T.C.

Wetenschapsstraat 8
1000 Brussel
of stuur een e-mail naar
dhae@belspo.be

<http://www.belspo.be>

Verantwoordelijke uitgever:

Ir. Eric Beka
Secretaris-generaal van de D.W.T.C.

Redactie:

Cel e-info
Secretariaat-generaal
D.W.T.C.
Wetenschapsstraat 8
1000 Brussel

Externe medewerking:

Benny Audenaert (dossier),
Paul Devuyt, Christian Du Brulle,
Théo Pirard, Steven Stroeykens.

Coördinatie:

Patrick Ribouville

Abonnementenbeheer:

Ria D'Haemers
e-mail: dhae@belspo.be

Foto voorpagina:

Thomas Jones neemt deel aan de laatste van drie ruimtewandelingen tijdens vlucht STS-98 naar het ISS (NASA).

Nummer 36 - September 2001

Van *luchtkastelen* tot het International Space Station *ISS*

Einde van een oud tijdperk, begin van een nieuw...

Op vrijdag 23 maart 2001 's ochtends rond zeven uur Belgische tijd was in de Stille Oceaan vanop de Fiji-eilanden een heel bijzondere "meteorenregen" te zien, afkomstig van een door mensenhanden vervaardigd object: het Russische ruimtestation *Mir*. Doelbewust was dit monument van de bemande ruimtevaart naar een vurig einde doorheen de atmosfeer gestuurd. Een groot deel van zijn massa van bijna 150 ton brandde op, sommige brokstukken vielen in zee zonder in dit verlaten gebied van de aarde schade aan te richten.

↑ De directe voorloper van het ISS: het Russische *Mir* dat op 23 maart in de dampkring verbrandde. Deze foto werd genomen tijdens een vlucht van de Amerikaanse spaceshuttle *Discovery* naar *Mir* in juni 1998 (NASA).

politieke veranderingen in de wereld in de jaren '80 en '90. Eerst was het een prestigieuze vitrine van de technologische en wetenschappelijke knowhow van de Sovjetunie. Anno 2001 bestaat de Sovjetunie niet meer en voor Rusland, de belangrijkste erfgenaam van het ruimtevaartprogramma van de Sovjetunie, is samenwerking de boodschap. In 1986 zal niemand gedacht hebben dat *Mir* voor de... Amerikanen een uitstekende voorbereiding zou zijn voor het nieuwe *International Space Station* dat een nieuw tijdperk in de ruimtevaart inleidt.

Het einde van een triomftocht. Het eerste van zes grote *Mir*-elementen was meer dan vijftien jaar eerder door de toenmalige Sovjetunie vanop de "kosmodroom" *Bajkonoer* gelanceerd. Als een enorme bouwblokkendoos werd *Mir* vervolgens met verschillende modules tot het eerste heuse ruimtestation uit de geschiedenis opgebouwd. *Mir* zou drie keer langer operationeel blijven dan voorzien. In al die tijd was het station zo goed als permanent bewoond. Er leefden en werkten ruim 100 kosmo-, astro-, spatio- en euronauten uit 15 verschillende landen, die er 17.000 experimenten in uitvoerden. *Mir* stond ook symbool voor de belangrijke

↑ Het Amerikaanse ruimtelabo Skylab in een baan om de aarde, gefotografeerd in 1973 (NASA).

↑ De astronauten Shepherd, Thomas, Richards, Wetherbee, Helms, Usatsjov en Voss in de Amerikaanse labomodule Destiny van het ISS (NASA).

Van rivaliteit tot samenwerking

In 1973 lanceerden de Amerikanen hun eerste en voor lange tijd enige ruimtelabo *Skylab*. Het was te bescheiden om een heus "ruimtestation" te worden genoemd, maar het was een eerste stap. De bouw van een groot ruimtestation in een baan om de aarde werd het belangrijkste doel van het Amerikaanse bemande ruimtevaartprogramma. President Reagan noemde in 1983 het ruimtestation *Freedom* "de volgende logische stap in de ruimte". De nieuwe deels herbruikbare ruimtepender *spaceshuttle* moest de ferry naar dat nieuwe station worden. In 1984 werden ook andere landen uitgenodigd om aan het project deel te nemen. Binnen het jaar sprongen negen van de 13 toenmalige ESA-lidstaten op de trein, evenals Canada en Japan.

De Sovjetunie zette ondertussen op dit vlak wél een stap verder. Het bouwde *Mir* als de opvolger van de meer bescheiden *Saljoet*-ruimtelabo's, waarvan het eerste exemplaar in 1971 was gelanceerd. Voor het transport van de bemanning gebruikten ze het "wegwerpruimteschip" *Sojoez*, dat tot vandaag de Russische *ruimtetaxi* is. De *Sojoez* maakte zijn bemande debuut in 1967 en wordt nu naast de Amerikaanse *spaceshuttle* in de versie *Sojoez TM* en binnenkort *Sojoez TMA* ingezet voor ruimtemissies naar het nieuwe ISS. Want door het uiteenvallen van de Sovjetunie kan Rusland zich geen eigen duur ruimteprogramma meer veroorloven. De rivaliteit van weleer tussen de super-

machten heeft plaatsgemaakt voor een verregaande internationale samenwerking.

De Russische en Amerikaanse plannen voor resp. *Mir 2* en *Freedom* smolten samen tot het *International Space Station (ISS)*. In 1991 werd overeen gekomen als voorbereiding voor het ISS gezamenlijke vluchten uit te voeren van de Amerikaanse *spaceshuttle* naar *Mir*. Daarbij deden Amerikaanse astronauten voor het eerst sinds de *Skylab*-vluchten ervaring op met een langdurig verblijf in de ruimte.

Het ISS zal uiteindelijk drie keer zo groot zijn als *Mir*. Sinds eind 1998 werd met de bouw ervan begonnen. Het zal opgebouwd zijn uit Amerikaanse, Russische, Europese en Japanse elementen. Maar liefst 16 landen zijn rechtstreeks bij de bouw van *Alpha* betrokken: elf lidstaten van de ESA (België, Denemarken, Duitsland, Frankrijk, Italië, Nederland, Noorwegen, Spanje, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Zwitserland), de Verenigde Staten, Rusland, Canada, Brazilië en Japan. Naar schatting zijn wel 100 landen op de een of andere manier betrokken bij het ISS.

Ook België is dus van de partij en daarmee staat ons land - een kleine maar zeer gewaardeerde medespeler op het vlak van de ruimtevaart - op de eerste rij. Het nieuwe station zal de volgende jaren permanent ruimtevaarders huisvesten. Over enkele maanden is daar ook de Belg *Frank Dewinne* bij. Hij werd door België in 1990 geselecteerd en door de ESA op 19 oktober 1998

als kandidaat-astronaut aangeduid. Hij zal vliegen voor rekening van de ESA die voor het ISS onder meer de module *Columbus* levert, daarbij voortbouwend op het *Space-lab*-ruimtelabo dat het heeft ontwikkeld voor vluchten met de *spaceshuttle*.

Het ISS kan ook als springplank voor de verdere verkenning van de ruimte gezien worden. Hoewel er voorlopig nog geen concrete plannen zijn voor bemande missies naar Mars en de andere planeten is voor de Amerikaanse NASA-baas *Daniel Goldin* het uiteindelijke doel van de bemande ruimtevaart toch de verkenning van de hemellichamen in het zonnestelsel door de mens. Het heeft wat langer geduurd dan voorspeld, maar met het *International Space Station* wordt weer een stukje sciencefiction werkelijkheid. Volgens sommige ruimtevaarders en ingenieurs is de bouw van het station technisch een moeilijkere opdracht dan de vluchten destijds naar de maan...

Alpha of ISS?

In dit dossier wordt het internationaal ruimtestation als *ISS (International Space Station)* aangeduid. In het verleden werd het ook vaak informeel *Alpha* genoemd. De bemanningsleden van *Expeditie 1* - de Russen Sergej Krikaljov en Joeri Gidzenko en de Amerikaan Bill Shepherd - kregen toestemming om de naam *Alpha* als officieel radio-oproepteken voor hun missie te gebruiken.

Dossier Het internationaal ruimtestation ISS

Het ruimtestation en de wetenschap: een nieuwe *aanpak* van oude problemen

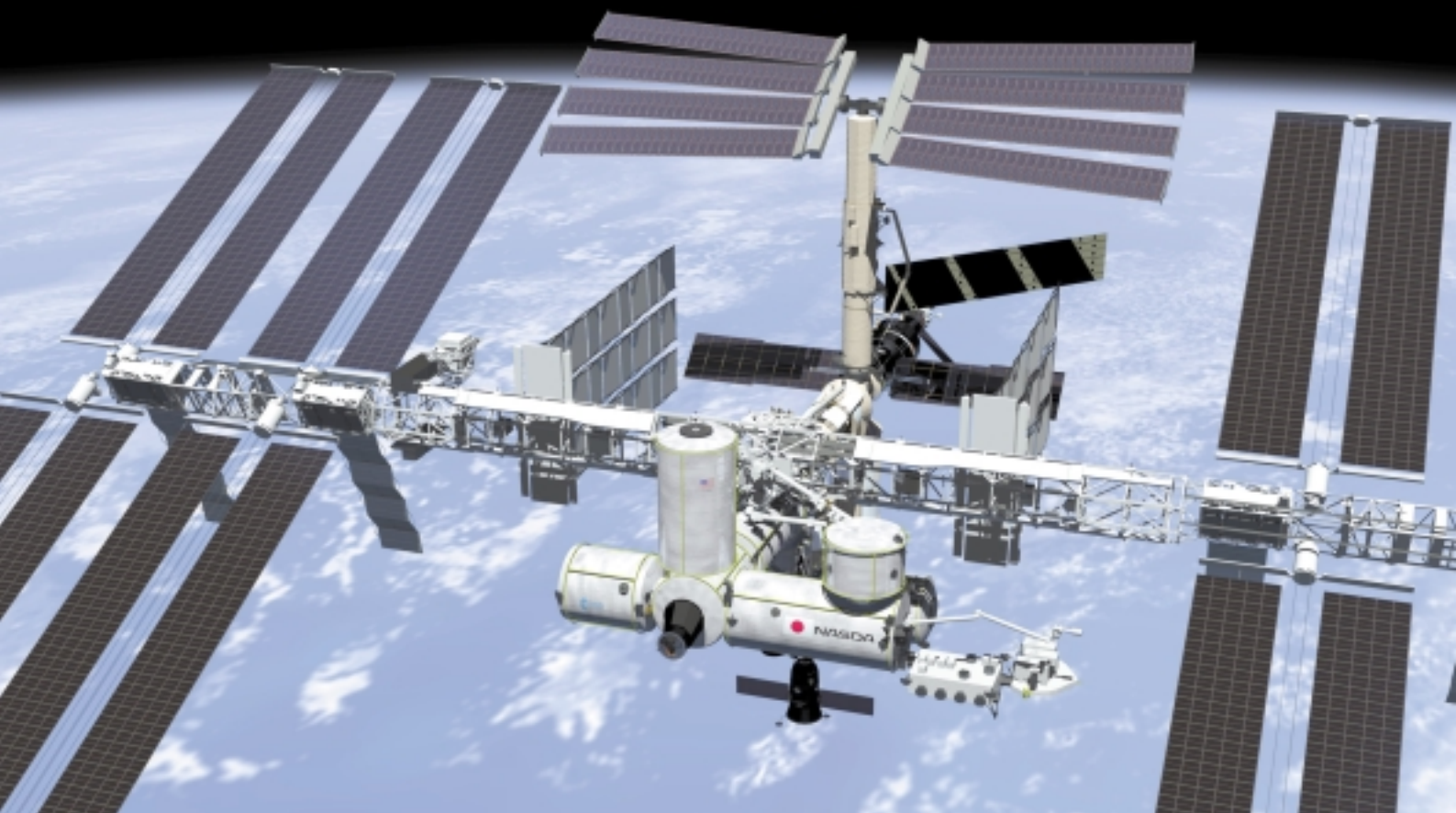
Een belangrijke reden voor de bouw van het internationaal ruimtestation is het wetenschappelijk onderzoek, dat met de recente koppeling van de Amerikaanse laboratoriummodule *Destiny* aan het ISS pas goed van start kan gaan. Naar verwachting zullen de experimenten aan boord van het ISS betere resultaten opleveren dan de proeven die in Mir werden uitgevoerd. De gebruikte technologie is immers recenter en kwalitatief hoogstaander.

Naar schatting bereiden bijna duizend wetenschappers, waaronder ook Belgische, experimenten voor in diverse domeinen van de wetenschap. NASA omschrijft hun doelstellingen als volgt:

- oplossingen vinden voor cruciale problemen in verschillende domeinen van de wetenschap zoals de geneeskunde en het milieu;
- de basis leggen voor commerciële activiteiten in de ruimte;
- wereldwijd meer belangstelling opwekken voor ruimteonderzoek;
- de wereldvrede bevorderen door het uitvoeren van hoogkwalitatief internationaal onderzoek op lange termijn.

Het internationaal ruimtestation is in feite een samenbundeling van unieke laboratoria met een enorm wetenschappelijk, technologisch en misschien ook wel

↳ Zo zal het ISS er uitzien wanneer het tegen 2005 voltooid is (NASA).

↓ De nieuwe laboratoriummodule Destiny (NASA).

commercieel potentieel ten behoeve van zowel wetenschappelijke instellingen, universiteiten, officiële instanties als de industrie. Deskundigen kunnen via *telescience* hun experimenten in microzwaartekracht dankzij informatietechnologie rechtstreeks volgen en ingrijpen in hun verloop. In deze bijna-gewichtloosheid zullen experimenten meestal automatisch uitgevoerd worden, maar toch heeft de aanwezigheid van mensen zijn voordelen. Astronauten kunnen ingrijpen wanneer zich onverwachte situaties voordoen en indien nodig het onderzoek bijsturen. Ze kunnen ook bepaalde apparatuur terug mee naar de aarde brengen voor herstelling, verbetering of vervanging.

Het is moeilijk te voorspellen hoe groot en belangrijk de wetenschappelijke oogst van het ISS zal worden. *“Wat we er precies allemaal zullen kunnen doen weten we nog niet, maar we weten wel al een aantal dingen waarnaar we op zoek gaan”*, zegt ISS-wetenschapper Roger Crouch van de NASA. *“Er zal veel basisonderzoek gebeuren naar de wetten van de natuurkunde zonder dat de resultaten vertekend worden door de zwaartekracht op*

de aarde. Met wat geluk kunnen we grenzen verleggen en ontdekkingen doen die we ons nog niet kunnen voorstellen. Daardoor zal ook de kwaliteit van het leven op onze planeet verbeteren.”

Volgens Crouch wordt het ISS een succesverhaal als mensen er veilig in kunnen werken, interessante en nuttige instrumenten kunnen worden ontwikkeld en wetenschappelijke resultaten worden geboekt. *“We hebben nog nooit een dergelijk operationeel laboratorium in een baan om de aarde gehad”*, aldus plantbiologe Mary Musgrave van de University of Massachusetts, die eerder al experimenten meestuurdte aan boord van *Mir* en *Spacelab*. *“Maar Spacelab en Mir leverden ons slechts een vluchtige blik. Het ISS geeft ons daarentegen de gelegenheid 24 uur per dag en 365 dagen per jaar onderzoek uit te voeren.”*

Aan boord van het ISS zullen de experimenten een breed veld bestrijken, van materiaal-experimenten over de levenswetenschappen tot de studie van de aarde en het heelal. Deze experimenten verlopen continu en dus werden allerlei faciliteiten ontwikkeld om de stortvloed aan gegevens te kunnen verwerken.

Enkele belangrijke onderzoeksdomeinen aan boord van het ISS

• **Materialen en vloeistoffen**

Bij materiaalonderzoek bestudeert men de structuur van materialen en hun thermische, magnetische en andere eigenschappen. Dat kan leiden tot betere productiemethoden en de ontwikkeling van kwalitatief betere materialen op de aarde. En dat leidt dan op zijn beurt tot betere electronica en communicatiemiddelen. Onderzoek van de eigenschappen van vloeistoffen (waarbij ook gasen en plasma's worden onderzocht) heeft onder meer nut bij de constructie van veiligere bouwwerken in aardbevingsgebieden,

de bouw van krachtigere energiecentrales en hogere productiviteit bij het verwerken van materialen.

• **Verbrandingsprocessen (combustion science)**

Hierover is nog veel onbekend. Dit onderzoek is van groot belang voor de bestrijding van de luchtvervuiling en de gevolgen van de opwarming van de aarde. De resultaten kunnen besparingen opleveren bij transport en productie.

• **Levenswetenschappen (life sciences)**

Hier zijn er veelbelovende perspectieven door de symbiose van technologische ontwikkelingen en microzwaartekracht. Zowel de Amerikaanse als de Europese, Russische en Japanse onderzoekslabo's van het ISS zullen faciliteiten aan boord hebben om dit soort onderzoek uit te voeren. Hier is hoop op een betere behandeling van hartpatiënten en van ziekten als anemie, kanker, suikerziekte en osteoporose. In de biotechnologie probeert men nieuwe medicijnen met minder nevenwerkingen te ontwikkelen en de groei van weefsels in het lichaam beter te begrijpen. Dat biedt mogelijkheden voor het vervangen van beschadigde weefsels en uiteindelijk hele organen. Men zal nagaan hoe men efficiënter planten en gewassen kan telen en hoe bespaard kan worden op het gebruik van grond, water en energie. Cellen, weefsels, planten, insecten, knaagdieren, in het water levende dieren en organismen en eieren van vogels en reptielen... ze zullen allemaal onderzocht worden aan boord van het ISS. En het onderzoek van mens, plant en dier en hun aanpassing aan een toestand van gewichtloosheid heeft ook nog eens toepassingen in de ruimtevaart zelf.

• **Onze eigen planeet**

De ISS-astronauten zullen ook een blik naar buiten werpen. Een belangrijk voorwerp van onderzoek zal de aarde zijn. Hier valt er nog genoeg te bestuderen. Hoe kunnen we

efficiënter voedsel produceren? Waar halen we in de toekomst nog water? Hoe moeten we omgaan met klimaatveranderingen? Hoe "reageert" de aarde op zowel natuurlijke als door mensen veroorzaakte vervuiling? Hoe kan het beschikbare land zo goed mogelijk worden gebruikt? Hoe evolueert de ozonlaag? Er zullen gegevens worden verzameld over de atmosfeer, de vegetatie en het landgebruik, mineralen en voedsel en de toestand van rivieren en oceanen. De mens kan nog steeds niet veel uitrichten tegen natuurverschijnselen als orkanen, vulkanen, aardbevingen en andere rampen. Nog altijd zijn weersvoorspellingen op langere termijn onzeker, ondanks de vooruitgang van de voorspellingen op korte termijn. De ISS-waarnemingen moeten onder meer leiden tot het vaststellen van nog verborgen patronen in de observaties die de basis vormen van voorspellingen op lange termijn. Dat is van groot belang voor bijvoorbeeld de landbouw en de visserij. Het ISS overvliegt 75% van het aardoppervlak en 95% van de bevolking van de aarde. Deze waarnemingen zullen in verschillende golflengten gebeuren met camera's, sensoren en andere apparatuur.

• Venster op het heelal

Een beter begrip van de zon is gezien de relatie zon-aarde meteen ook belangrijk voor onze eigen planeet. De globale opwarming van de aarde lijkt bijvoorbeeld voor een deel het gevolg te zijn van periodische veranderingen in de zonnedynamica. Aan de buitenzijde van het ISS geplaatste apparatuur zal metingen opleveren en gegevens verzamelen in verband met de structuur en de evolutie van het heelal, de hemellichamen maar ook de oorsprong van planeten en andere zonnestelsels.

• Fundamenteel onderzoek

Ook de fundamentele fysica krijgt een plaats aan boord van het ISS. De aardse zwaartekracht heeft een invloed op deeltjes als atomen en quarks en de microzwaarte-

Een kritisch geluid: is het ISS wel een zegen voor de wetenschap?

Niet iedereen is ervan overtuigd dat de zware investeringen in het ISS (zullen) lonen. In de commentaren bij het einde van het ruimtestation Mir klonk dit ook meerdere malen door: rechtvaardigt de wetenschap wel de hoge kostprijs van het ruimtestation? De ontwikkeling en uitbating van het ISS gedurende tien jaar moet op ongeveer 100 miljard dollar geraamd worden.

Zelfs voor NASA-baas *Daniel Goldin* is wetenschappelijk onderzoek niet de belangrijkste reden voor de bouw van het ISS. *"We bouwen het vooral om te zien hoe mensen op efficiënte en veilige wijze kunnen leven en werken in de ruimte. We kunnen er indrukwekkend onderzoek verrichten, maar dat alleen rechtvaardigt het station niet."*

Tegenstanders wijzen erop dat de aanwezigheid van mensen aan boord niet zozeer een voordeel maar juist een belangrijke hinderpaal vormt voor het uitvoeren van bepaalde experimenten. Ze vinden het feit dat het ISS een "open" project is met minder duidelijk omliggende wetenschappelijke doelstellingen een nadeel. *"Men hoopt dat de resultaten van het onderzoek de aarde ten goede zullen komen, maar op een wijze die nu nog onmogelijk is om te voorspellen. Wanneer een wetenschappelijke satelliet wordt gelanceerd gebeurt dat met het vooruitzicht van een lange reeks duidelijk omliggende doelstellingen die men hoopt te bereiken. Zo moeten aardobservatiesatellieten aspecten van het leefmilieu van onze planeet bestuderen of bekijken sondes kenmerken van het oppervlak van een hemellichaam. Dat is bij het ISS niet het geval"*, aldus de critici.

Een belangrijk punt van kritiek op het ISS is dat tastbare resultaten misschien wel 10 tot 15 jaar op zich kunnen laten wachten. *"Je kan wel wachten op doorbraken, maar die zijn onwaarschijnlijk"*, zegt fysicus *Robert Park* van de University of Maryland. Hij en anderen vrezen dat het aan het ISS bestede geld ten koste gaat van andere projecten. Hij meent dat de belastingbetaler graag vrij snel resultaten ziet. *"Ik wil niet zeggen dat er iets mis is met de wetenschap aan boord van het ISS, maar alleen dat de wetenschap niet zo'n belangrijke rol speelt"*, meent Robert Park. Hij twijfelt eraan of het onderzoek in het station aan de hoge verwachtingen zal voldoen en vreest dat andere projecten met een volgens hem grotere wetenschappelijke meerwaarde het nu met minder geld moeten stellen. Hij geeft een voorbeeld: onze kennis van het heelal is dankzij de ruimtevaart aanzienlijk toegenomen, maar het aandeel van de bemande ruimtevaart daarbij en bij ander fundamenteel onderzoek is eerder beperkt. Is het ISS een zegen voor de wetenschap? Op lange termijn zal het antwoord duidelijk worden.

↓ Het ISS zal onder meer voor waarnemingen van de aarde worden gebruikt. Deze opname van de Nijldelta werd gemaakt door de bemanning van STS-101 (NASA).

← Het zogenaamde "Phantom Torso" aan boord van de module Destiny is bedoeld om de gevolgen te meten van straling op organen in het lichaam (NASA).

De weg naar Mars begint op het ISS

Het internationale ruimtestation wordt vaak gezien als een springplank tot de verdere verkenning van het zonnestelsel. In de eerste plaats wordt daarbij gedacht aan de volgende "droom" van de mens: een bemande missie naar de planeet Mars. Momenteel ontsluiten onbemande ruimtetuigen steeds meer geheimen van onze "rode" buurplaneet, maar hoe zit het met die andere belangrijke factor bij een ruimtereis naar Mars: de mens?

Een retourtje aarde-Mars duurt al gauw twee jaar en een groot deel van die tijd brengen astronauten door in een toestand van gewichtloosheid. De strijd tegen de gevolgen van deze langdurige toestand zal voor een deel aan boord van het ISS worden uitgevochten. Verschijnselen als het verlies van beendermassa, de verzwakking van de spieren en de veranderingen in het afweersysteem worden er bestudeerd zodat remedies kunnen worden uitgewerkt. Overigens dienen de resultaten van dat onderzoek niet alleen om onze interplanetaire dromen waar te maken. Ze hebben ook gevolgen voor onze levenskwaliteit op de aarde. Er zijn immers opmerkelijke gelijkenissen tussen de gezondheidstoestand van astronauten en de problemen waarmee senioren op aarde worden geconfronteerd.

krachtomgeving aan boord van het ISS levert hierop een nieuwe kijk. Dit is overigens niet alleen wetenschap omwille van de wetenschap. Naar verwachting zal dit onderzoek ook praktische gevolgen hebben in domeinen als navigatie en communicatie en bij andere dagdagelijkse toepassingen.

• *Nieuwe technologieën*

Het ISS is ook een uitgelezen plaats voor technologisch onderzoek in verschillende specifieke domeinen zoals de ontwikkeling van geavanceerde robots, nieuwe sensoren, de opslag en het efficiënt gebruik van energie en de kwaliteit van water en lucht, communicatiesystemen (verbetering van communicatie via telefoon, computer en video) en elektromagnetische voortstuwing. De ontwikkeling van nieuwe producten, proces-

sen en diensten betekent voor de industrie uiteraard nieuwe commerciële mogelijkheden. Het onderzoek zal ook dienen bij de ontwikkeling van nieuwe materialen voor toekomstige ruimtereizen. Met de robotarm van het station (om experimenten aan de buitenzijde te bedienen) kunnen geavanceerde robottechnieken worden uitgetest die hun toepassingen zullen vinden bij volgende stations, bij het ruimtetransport en bij maan- en Marsbases. Ook de vraag hoe materialen de extreme ruimte-omgeving doorstaan (het luchtledige, de enorm lage temperaturen, de zonnestraling, de micrometeorieten) zal beantwoord worden.

Bij de wetenschappers die hun experimenten aan boord van het ISS kunnen laten uitvoeren heerst algemeen een enorm enthousiasme. Ondanks kritische geluiden (zie kader) denken zij dat het onderzoek aan boord van het ISS de aanzet zal geven tot nieuwe ontwikkelingen in vele domeinen of het nu gaat om de aanmaak van nieuwe geneesmiddelen, een beter begrip van het verouderingsproces of - op langere termijn - de bouw van nieuwe bewoonde bases in de ruimte. Dat directe resultaten niet voor onmiddellijk zijn vinden ze geen argument om er niet mee door te gaan. De geschiedenis heeft immers bewezen dat wetenschap niet altijd "gepland" kan worden. Grote wetenschappelijke ontdekkingen werden vaak toevallig gedaan.

Waar bevindt zich het International Space Station?

Het antwoord staat op volgende websitepagina:

<http://spaceflight.nasa.gov/realdata/tracking/index.html>.

Je vindt er ook hoe lang het station al in een baan rond de aarde draait en hoe lang er al ruimtevaarders aan boord zijn. We leren er eveneens dat het ISS met een snelheid van 28.000 km/h (bij 8 km per seconde!) rond de aarde draait op een hoogte van ongeveer 400 km (deze afstand varieert). De site <http://www.heavens-above.com/> toont wanneer het station boven uw woonplaats zichtbaar is.

Dossier Het internationaal ruimtestation ISS

↑ Vanuit het Mission Control Center wordt een ruimtewandeling gevolgd (NASA).

↑ Vanuit het Mission Control Center in Houston wordt de lancering gevolgd van de Russische Zvezda-module in Kazachstan, duizenden kilometers verder (NASA).

Het ISS in de gaten gehouden: *slapen* is verboden

Beelden van vrolijk rondzwevende ruimtevaarders doen ons vaak vergeten dat een ruimtevlucht onmogelijk is zonder een legertje mensen op aarde.

In de verschillende centra van waaruit de operaties van het International Space Station worden gevolgd is "slapen verboden". Constant is er interactie tussen de aarde en de ruimte, worden experimenten voorbereid, gestart, uitgevoerd, gevolgd en in goede banen geleid. Als er wat misloopt moet alarm worden geslagen. Vanop de grond wordt erop toegezien dat ruimtevaarders veilig aan boord van het ISS kunnen leven en werken. Alle partners die aan het ISS-programma deelnemen delen daarbij de verantwoordelijkheid. Een bijzonder *Mission Management Team* kan beslissingen nemen buiten de gewone operationele regels of wanneer bepaalde prioriteiten moeten veranderen. Het ruimtestation wordt "begeleid" vanuit centra in de Verenigde Staten, Rusland, Canada, Europa en Japan. De belangrijkste zijn:

- **NASA Space Station Control Center, Mission Control Center**

Dit bevindt zich in Houston, Texas en is verantwoordelijk voor de globale ISS-operaties en alles wat met veiligheid te maken heeft.

Het volgt de lancering, rendez-vous, koppeling en assemblage van de Amerikaanse elementen voor het ISS en de missies van de spaceshuttle naar het ISS.

- **NASA Payload Operations Integration Center**

Dit bevindt zich in het Marshall Space Flight Center in Huntsville, Alabama. Het coördineert alles wat met de nuttige lading te maken heeft.

- **TSOEP**

Dit Russische vluchtleidingscentrum bevindt zich in Koroljov (Moskou). Het is verantwoordelijk voor de lancering, rendez-vous, koppeling, assemblage en controle van de Russische elementen. Samen met de NASA is het ook verantwoordelijk voor de lancering van ISS-onderdelen vanaf de basis Bajkoner in Kazachstan.

- **Columbus Orbital Facility Control Center**

Grondcontrolecentrum van de Europese ruimtevaartorganisatie ESA in Oberpfafenhoffen

(Duitsland) voor de Europese module Columbus en de missies van de ATV-ruimtetuigen (Automated Transfer Vehicle). Dient voor planning, voorbereiding, volgen en controle van deze ruimtetuigen en hun nuttige lading.

- **Tsukuba Science City**

Controlefaciliteit van de Japanse ruimtevaartorganisatie National Space Development Agency (NASDA) voor de Japanse Experiment Module (JEM, herdoopt tot Kibo). Verantwoordelijk voor planning, voorbereiding, volgen en controle van de operaties van deze module en andere Japanse elementen voor het ISS.

- **CSA Mobile Servicing System Operations Complex**

Bevindt zich in St. Hubert, Quebec (Canada) en dient voor operationele ondersteuning van de door Canada geleverde robotarm voor het ISS door de Canadese ruimtevaartorganisatie Canadian Space Agency (CSA). CSA zal dit werk verrichten ten behoeve van het Space Station Control Center van de NASA.

Dossier Het internationaal ruimtestation ISS

Het ruimtestation en commercieel ruimteonderzoek:

business is mogelijk, maar moeilijk

Hoewel de ruimtevaart in het algemeen en het International Space Station in het bijzonder mogelijkheden bieden voor commerciële ruimteactiviteiten zal het ISS geen "ruimte-fabriek" worden. Sommige wetenschappers vrezen dat commerciële activiteiten voorrang zullen krijgen op fundamenteel onderzoek. De tijd is volgens hen nog niet rijp voor een grootschalige commerciële aanpak in de ruimte en ze zien het ISS vooral als een voorloper. Toch zijn er in het verleden al een aantal veelbelovende commerciële ontwikkelingen geweest. Enkele voorbeelden:

ontwikkelingen in *beeldtechnologie* en *telescience* hebben geleid tot meerdere toepassingen in het domein van de *virtual reality*;

- verbeterde CAD-methoden (*computer aided design*);
- de ontwikkeling van betere technologie voor *mobiele communicatie*;
- de ontwikkeling van nieuwe op planten gebaseerde *geneesmiddelen*;

- de teelt van *gewassen* die bestand zijn tegen insecten, ziekten en droogte;
- de ontwikkeling van betere methoden voor *olieontginning*;
- de aanmaak van uiterst zure *halfgeleiders*.

De NASA onderzoekt samen met bedrijven en banken op welke manier er aan *ruimtebusiness* kan worden gedaan en welk onderzoek een commercieel potentieel heeft. Een studie uit 1997 van het *Potomac Institute for Policy Studies* stelde drie vragen over het eventuele commerciële gebruik van het ISS. Ze bekijken de situatie vooral vanuit Amerikaans standpunt. De vragen:

- Valt er uit bemande ruimtevluchten een commercieel voordeel te halen?
- Zijn er reële mogelijkheden voor commerciële activiteiten?
- Welke rol moet de (Amerikaanse) regering hierbij eventueel spelen?

Commercieel voordeel lijkt er wel in de ruimte te halen. Commercieel ruimteonderzoek zou het

concurrentievermogen van de industrie vergroten en er zijn spin-off mogelijkheden in bedrijfstakken die zich niet specifiek met ruimteonderzoek bezighouden. De studie heeft het ook over nationaal prestige dat verweven is met economische concurrentiekracht. Ook de NASA zelf zou van commercieel ruimteonderzoek beter kunnen worden door de nieuwere en goedkopere technologie die ter beschikking komt als gevolg van een toename van commerciële activiteiten. Verder zouden bepaalde commerciële activiteiten meer interesse bij het grote publiek kunnen opwekken.

Op de vraag of er *reële mogelijkheden* zijn voor commercieel ruimteonderzoek geeft de studie een genuanceerder antwoord. Er bestaan mogelijkheden, maar er zijn nog heel wat problemen die commerciële successen in de ruimte in de weg staan. Moeten we bijvoorbeeld wel per se naar de ruimte? Moeizaam in de ruimte tot stand gebrachte verwezenlijkingen kunnen misschien goedkoper en gemak-

kelijker op de aarde bereikt worden? Een grote hinderpaal is nog steeds de hoge kostprijs om een nuttige lading in de ruimte te krijgen. En een lancering moet lang vooraf worden gepland. Bovendien zou de NASA als onderdeel van haar takenpakket commercialisering van ruimteonderzoek moeten aanmoedigen maar ze heeft daar steeds minder financiële middelen en mankracht voor.

En de rol van de *officiële instanties*? Volgens de studie moet de bemande ruimtevaart langzaam – in de loop van de volgende tien jaar – een zaak van de privé-sector worden, zoals dat gebeurde voor telecommunicatiesatellieten en satellietlanceringen. Momenteel is daar nog relatief weinig belangstelling voor.

De studie noemt negen onderzoeksdomeinen waarbij nu al commerciële activiteiten in de ruimte aan de gang zijn of gepland zijn: biomedisch/farmacologisch onderzoek, materiaalonderzoek, remote sensing en weerkunde, communicatie,

landbouw, mijnbouw, energievoorziening, ontwerp van betere en goedkopere apparatuur voor gebruik in de ruimte en educatie/entertainment/toerisme. Remote sensing, communicatie en energievoorziening hebben vooral met onbemande satellieten te maken, de overige domeinen bieden "veelbelovende" perspectieven bij de bemande ruimtevaart.

De studie doet verregaande suggesties voor commercialisatie van het ruimteonderzoek. "De NASA zou volgende acties

kunnen overwegen: verhuring van de spaceshuttle voor commerciële missies, de bouw van een commerciële module voor het ISS, de inzet van herbruikbare lanceerraketten en zelfs de privatisering van het hele ISS tegen 2010".

Onder-tussen voert de NASA gesprekken met verschillende bedrijven die zaken willen doen aan boord van het ISS. "Er is interesse en dat

kan leiden tot aanbiedingen in de volgende vijf jaar", zegt Mark Uhran die bij de NASA verantwoordelijk is voor productontwikkeling. Het zijn bedrijven uit de sector van de bio-engineering, ontwikkeling van technologie en multimedia-communicatie. Voor hen is de nog dure toegang tot de ruimte een probleem. Die zou van een prijs van ongeveer 25.000 euro per kilo moeten kunnen terugvallen tot 2.500 euro.

↑ Het ISS na toevoeging van de Amerikaanse laboratoriummodule Destiny, gefotografeerd vanuit de spaceshuttle Atlantis in februari 2000 (NASA).

Dossier Het internationaal ruimtestation ISS

Vele *kleintjes*
maken één groot

☛ De Unity-module wordt voor de lancering overgebracht naar het laadruim van de spaceshuttle Endeavour (NASA).

De eerste ruimtelabo's, Skylab en de eerste Saljoets, werden in één stuk gelanceerd. Het waren grote cilinders waarin astronauten gedurende langere tijd konden leven. De Russen breidden de capaciteit van hun stations Saljoet 6 en 7 aanzienlijk uit door er een extra module aan vast te maken. Pas met Mir was er sprake van een heus ruimtestation opgebouwd uit zes modules die afzonderlijk werden gelanceerd en aan elkaar werden geassembleerd.

Deze aanpak wordt op nog veel grotere schaal toegepast bij het ISS. De bouw is een enorme technische uitdaging. Het bestaat uit duizenden grote en kleine onderdelen die over heel de wereld met een letterlijk haarscherpe nauwkeurigheid worden vervaardigd. Eenmaal klaar zal het een massa hebben van 450 ton, vijf en een half keer meer energie verbruiken dan Mir en vier en een half keer meer leefruimte hebben. Het zal dan 108,5 m breed en 88 m lang zijn (de grootte van twee voetbalvelden) en een leefbaar volume hebben van twee Boeing 747-vliegtuigen.

Meer dan 40 ruimtevluchten met Russische Proton- en Sojoez-raketten en met de Amerikaanse spaceshuttle zijn er in een periode van vijf jaar nodig voor de lancering en assemblage van de meer dan 100 onderdelen van het ISS. Aangezien het vluchtschema voor het ISS regelmatig gewijzigd wordt geven we hier geen overzicht van de geplande vluchten. Dit kan geraadpleegd worden op <http://spaceflight.nasa.gov/station/assembly/flights/chron.html>. Hieronder volgt wel een overzicht van de reeds uitgevoerde assemblagevluchten.

↓ Voorraden en apparatuur nemen een groot deel in van de ruimte in de Zarja-module (NASA).

Bouwen de Russen een Mir 2?

Het einde van het Russische ruimtestation Mir betekende meteen ook het einde van een onafhankelijk Russisch bemand ruimtevaartprogramma. Voorlopig zal Rusland alleen nog bemande ruimtemissies uitvoeren in het kader van het ISS. De nostalgie van de grote ruimtevaartsuccessen van weleer doet in Rusland stemmen opgaan voor de bouw van een *Mir 2*. Het ziet er echter niet naar uit dat dit er snel zal komen. Het nodige geld ontbreekt en dergelijke plannen staan volgens het ruimtevaartagentschap Rossaviakosmos "niet op de agenda".

Het blijft dus bij ideeën. Een *Mir 2* zou een vervolg zijn op de vroegere Saljoet- en *Mir*-ruimtestations en de onderdelen die Rusland nu voor het ISS ontwikkelt. Daarbij moet geleerd worden uit fouten uit het verleden. Zo had *Mir* met energieproblemen te kampen als gevolg van de slechte plaatsing van de zonnepanelen. Een nieuw station zou ook veel wendbaarder en gemakkelijker te oriënteren zijn.

1. 20/11/1998 Zarja (vlucht 1A/R)

Lancering van deze Russische controlemodule met een Proton-raket. Eerste onderdeel met een massa van 19.323 kg en betaald door de Amerikanen. Zarja is 12,6 m lang en 4,1 m breed en heeft een levensduur van 15 jaar. Er kunnen Sojoez- en Progress-ruimteschepen aan vastkoppelen.

2. 4/12/1998 Unity (vlucht 2A)

De spaceshuttle *Endeavour* lanceerde deze Amerikaanse module samen met twee *Pressurized Mating Adapters (PMA's)*. Tijdens drie ruimtewandelingen werd PMA 1 aan Zarja vastgemaakt. PMA 1 dient om de Russische en Amerikaanse elementen aan elkaar vast te maken, PMA 2 om de spaceshuttle te laten aanleggen aan het ISS. Unity zelf is in wezen een doorgang tot de leef- en werkruimten van het ISS. Het is 5,5 m lang en 4,6 m breed en er zitten meer dan 50.000 mechanische onderdelen in, 216 pijplijnen om vloeistoffen en gassen te transporteren en 121 interne en externe elektrische kabels met een totaal lengte van 10 kilometer.

3. 27/5/1999 Logistieke vlucht (vlucht 2A.1)

Deze bevoorradingsvlucht was de eerste koppeling van een spaceshuttle (*Discovery*) met het ISS. Daartoe bevond zich in het laadruim van de shuttle een dubbele *Spacehab*-module. De shuttle had ook de Russische kraan *Strela* aan boord ter bevestiging aan de buitenkant van het Russische segment. De kraan dient onder meer als hulp bij onderhoudswerken tijdens ruimtewandelingen en was bevestigd op de zogenaamde *Integrated Cargo Carrier (ICC)* van de *Spacehab*-module.

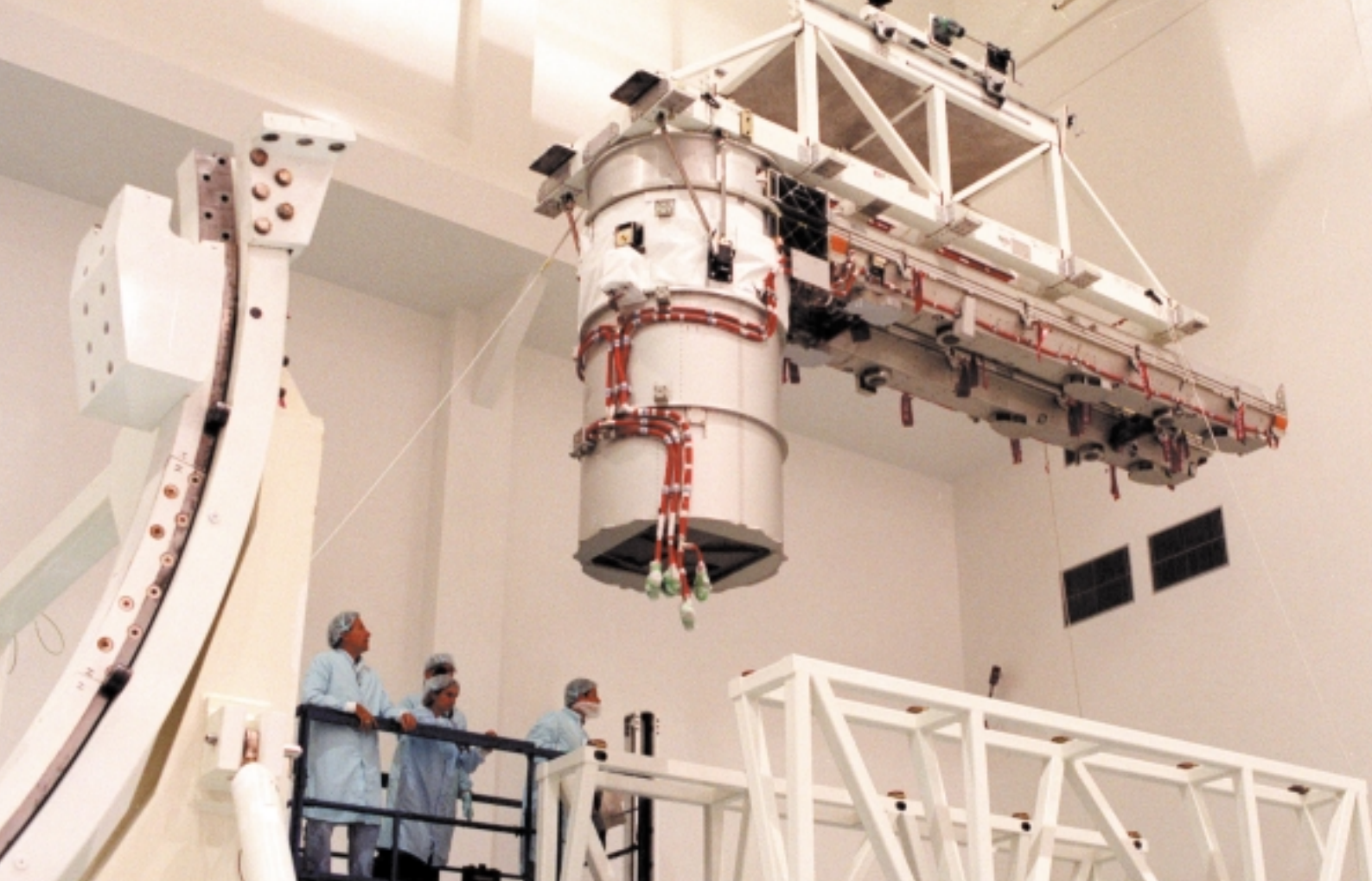
4. 19/5/2000 Logistieke vlucht (vlucht 2A.2)

Bevoorradingsvlucht met de shuttle *Atlantis* die hiertoe een dubbele *Spacehab*-module aan boord had. De bemanning verving vier batterijen aan boord van Zarja en installeerde rookdetectoren en ventilatoren. Tijdens een ruimtewandeling werd de installatie van de Russische kraan *Strela* voltooid. Ook werd het ISS in een hogere

baan gestuwd (van 370 km tot 402 km) in afwachting van de komst van de Russische module *Zvezda*.

5. 12/7/2000 Zvezda (vlucht 1R)

Deze Russische module werd met een Proton-raket gelanceerd. *Zvezda* is de belangrijkste Russische bijdrage aan het ISS en de belangrijkste leefruimte voor de ruimtevaarders tijdens de eerste fasen. Het bevat ook *life support*-elementen voor de eerste ISS-onderdelen. *Zvezda* bevat vier koppelpoorten waaronder ook de belangrijkste koppelpoort voor onbemande Progress-bevoorradingsruimteschepen, is uitgerust met een automatisch rendez-vous- en koppelsysteem en kan het ruimtestation ook in een hogere baan stuwen. *Zvezda* zorgt ook voor energievoorziening, dataprocessing en vluchtcontrole. Veel van deze zaken zullen later door Amerikaanse elementen worden overgenomen en aangevuld, maar *Zvezda* blijft wel het centrum van het Russische ISS-segment. *Zvezda* weegt 19.051 kg en is 13,1 m lang. Het ontwerp van *Zvezda* is gebaseerd op de centrale module van het vroegere ruimtestation *Mir*.

6. 8/9/2000 Logistieke missie (vlucht 2A.2b)

Vlucht met de *Spacehab*-module van de shuttle *Atlantis*. Tijdens de vlucht voerde de bemanning ondersteunende werkzaamheden uit en werd bijna 3000 kg aan voorraden naar het ISS gebracht. De bemanning maakte de *Zvezda*-module ook klaar voor bewoning en bracht kabels aan voor energie, gegevens en communicatie tussen *Zvezda* en de rest van het station.

7. 11/10/2000 Integrated Truss Structure (vlucht 3A)

Vlucht van de shuttle *Discovery*. Er worden vier ruimtewandelingen uitgevoerd waarbij de bemanning twee belangrijke componenten aan het ISS toevoegt: de *Pressurized Mating Adapter 3 (PMA 3)* en de zogenaamde *Z1 Truss*. *PMA 3* is bedoeld om de shuttle met het ISS te laten koppelen. The *Z1 Truss* is het eerste permanente "traliwerk" voor het ISS, een eerste fase van de bouw van het frame van het ISS dat een soort ruggengraat van het station vormt. Voltooid zal het

de lengte hebben van een voetbalveld met een as, loodrecht op de hoofdas van het station. Alle labo's, leefruimten, ladingen en apparatuur van het ISS zullen er mee verbonden zijn, evenals Amerikaanse zonnepanelen die 105 kW energie leveren (of voldoende om een stad te verlichten). Draden en kabels zullen doorheen de truss energie en informatie naar de verste uit hoeken van het station voeren. De Canadese robotarm (zie verder) zal bewegen langsheen tracks die aan de truss zijn vastgemaakt. De truss zal ook voorzien zijn van batterijen, radiatoren, antennes en gyroscopen.

8. 31/10/2000 Expeditie 1 (vlucht 2R)

De langverwachte eerste permanente bemanning (*Expeditie 1*) voor het ISS! Lancering vanaf Bajkonoer van de capsule *Sojoez TM-31* met aan boord de Amerikaan Bill Shepherd en de Russen Joeri Gidzenko en Sergej Krikaljov. Het *Sojoez*-schip bleef als "reddingsloep" aan het ISS vastgekoppeld voor noodgevallen. Het drietal bleef 136 dagen aan boord.

9. 30/11/2000 Zonnepanelen (vlucht 4A)

Vlucht van de spaceshuttle *Endeavour*. De bemanning brengt zeven dagen aan boord van het ISS door in gezelschap van de drie *Expeditie 1*-leden. De *Endeavour* levert onder meer de eerste Amerikaanse zonnepanelen en batterijen voor energievoorziening en radiatoren voor koeling. De zonnepanelen worden tijdens drie ruimtewandelingen aan het ISS vastgemaakt en ontplooid. De astronauten activeren ook een communicatiesysteem voor stem en telemetrie.

10. 7/2/2001 *Destiny* (vlucht 5A)

Vlucht van spaceshuttle *Atlantis* met in het laadruim de belangrijke Amerikaanse laboratoriummodule *Destiny* die tijdens drie ruimtewandelingen aan het ISS wordt vastgekoppeld. *Destiny* heeft een massa van 15 ton en kost 1,4 miljard dollar. De koppeling van *Destiny* aan het ISS betekende ook dat de controle van het station door de Amerikaanse vluchtleiding in Houston van hun collega's in Moskou werd overgenomen.

↑ De shuttle Endeavour nadert het ISS met in het laadruim de Italiaanse logistieke module Raffaello. Op de achtergrond Noord-Afrika (NASA).

↑ De Canadese astronaut Chris Hadfield staat op de Canadese robotarm van de spaceshuttle en werkt aan de Canadarm2 (vlucht STS-100) (NASA).

← Zonnepanelen voor het ISS in het Space Station Processing Facility van het Kennedy Space Center. Ze werden in november 2000 met de Endeavour naar het ISS gebracht (NASA).

Astronauten zullen hier permanent onderzoek kunnen verrichten. Dit labo is zo ontworpen dat een permanente gegevensstroom kan verwerkt worden van honderden wetenschappelijke en technologische experimenten. Destiny bestaat uit drie cilindervormige delen en twee kegelvormige einddelen. De module is bedekt met isolerend materiaal en wordt ook door een "meteorietenschild", een soort kogelvrije vest, beschermd tegen inslagen van ruimteschroot en micrometeorieten. In de module bevinden zich 24 racks, waarvan er 13 dienen voor wetenschappelijke experimenten en 11 voor energievoorziening, koelwater, de controle van temperatuur en vochtigheid en het verwijderen van kooldioxide uit de lucht en de voorziening van zuurstof.

11. 8/3/2001 Leonardo en Expeditie 2 (vlucht 5A.1)

Vlucht van de spaceshuttle Discovery met aan boord de nieuwe permanente ISS-bemanning (Expeditie 2). De Discovery voerde verder een logistieke vlucht uit en bevoorradde het ISS. Aan boord bevond zich ook de Italiaanse logistieke module *Leonardo*. Er werden twee ruimtewandelingen uitgevoerd om deze met behulp van de robotarm van de shuttle aan Unity vast te koppelen (later werd Leonardo terug opgeborgen in het laadruim van de spaceshuttle) en om hardware te installeren voor een

volgende assemblagemissie. Leonardo is één van drie MPLM-modules (naast Raffaello en Donatello), die als "verhuiswagen" van het ISS dienen met laboratoriumracks met apparatuur, experimenten en voorraden aan boord. Italië bouwde de MPLM-modules voor de VS in ruil voor Amerikaanse onderzoekstijd aan boord van het ISS. De cilindervormige module is 6,4 m lang en heeft een diameter van 4,6 m.

12. 19/4/2001 Raffaello en Canadese robotarm (vlucht 6A)

Vlucht met de shuttle Endeavour. In het laadruim bevonden zich de *MPLM-module Raffaello* en het *Space Station Remote Manipulator System (SSRMS)*. Raffaello had racks aan boord voor de Amerikaanse laboratoriummodule. SSRMS alias *Canadarm2* is de Canadese robotarm van het station, nodig voor assemblagetaken tijdens latere vluchten. Hij maakt deel uit van het Mobile Servicing System (MSS), dat een essentieel onderdeel van het ISS is en dient om apparatuur en ander materiaal rond het station te verplaatsen, astronauten tijdens hun werk in de ruimte te ondersteunen en apparatuur aan de buitenzijde van het ISS te bedienen. De nieuwe robotarm is 17,6 m lang en heeft zeven door een motor aangedreven "ellebogen". Hij kan over rails over de hele lengte van het station bewegen.

Europeanen met Sojoez-ruimteschepen naar ISS

Directeur-generaal van de ESA *Antonio Rodotà* en zijn collega *Joeri Koptjev* van het Russische Rosaviakosmos tekenden een overeenkomst voor de lancering van Europese astronauten naar het ISS aan boord van Russische Sojoez-ruimteschepen in de periode 2001-2006. Ze zullen meevliegen tijdens taxi-vluchten met een duur van 7 tot 8 dagen om de Sojoez-capsule, die als reddingsloep permanent aan het ISS is vastgekoppeld, met een nieuw ruimteschip om te wisselen. Ze zullen eveneens deel uitmaken van missies waarbij bemanningen worden vervangen en die 3 tot 4 maanden kunnen duren. Op die manier kan er jaarlijks maximaal één ruimtevaarder met de Russen meevliegen. De vluchten zijn een ideale mogelijkheid om het Europese astronautencorps ervaring te laten opdoen in afwachting van de lancering van de Europese ISS-module Columbus in 2004. De Italiaan *Roberto Vittori* zal na oktober 2001 als eerste Europeaan een dergelijke missie uitvoeren aan boord van een Sojoez.

↓ De Europese astronauten *Claudie-Andre Deshayes* en *Reinhold Ewald* trainen in het Russische Zvjozdnij Gorodok (Sterrendorp) bij Moskou (ESA).

Dossier Het internationaal ruimtestation ISS

De *ESA* en het *ISS*

De Europese ruimtevaartorganisatie is één van de belangrijkste partners bij het ISS-programma. De formele goedkeuring voor de Europese deelname werd gegeven in oktober 1995. De totale financiële enveloppe van de ontwikkelingsfase 1996-2004 werd toen vastgesteld op 2651 miljoen euro. De faciliteiten voor microzwaartekracht aan boord van Columbus kosten 207 miljoen euro. Tien van de ESA-lidstaten nemen deel aan dit project: België, Denemarken, Duitsland, Frankrijk, Italië, Nederland, Noorwegen, Spanje, Zweden en Zwitserland.

↑ Het Europese Columbus-labo zal na de lancering in 2004 één van de belangrijkste modules van het ISS worden (*ESA*).

→ Ruimtevaarders zullen aan boord van Columbus elk jaar honderden experimenten uitvoeren. Columbus wordt door ruim 40 bedrijven in 14 landen gebouwd (*ESA*).

Ons land is de vierde grootste deelnemer met respectievelijk 3% van het ontwikkelingsprogramma en 10% van de microzwaartekrachtfaciliteiten. In totaal zal bij 20 van de 50 assemblagemissies voor het station Europese hardware meevliegen. Die zal ook worden gebruikt in de Amerikaanse, Russische en Japanse onderdelen.

Columbus

Eén van de belangrijke onderdelen van de Europese bijdrage tot het ISS is het *Columbus*-laboratorium. Dat bestaat uit een

onder druk gebrachte module en een aantal functionele elementen voor gegevensbeheer, energie, video en communicatie, software voor toepassingen en grondfaciliteiten.

De Columbus-module zal tegen eind 2004 aan het ISS worden vastgemaakt. De bouw ervan steunt op de ervaringen die Europa vroeger heeft opgedaan met het ruimtelabo *Spacelab*, dat vloog met de Amerikaanse spaceshuttle en meer dan twintig keer werd ingezet. Het betekende een eerste ervaring van Europa op het vlak van de bemande ruimtevaart.

Het ISS in cijfers

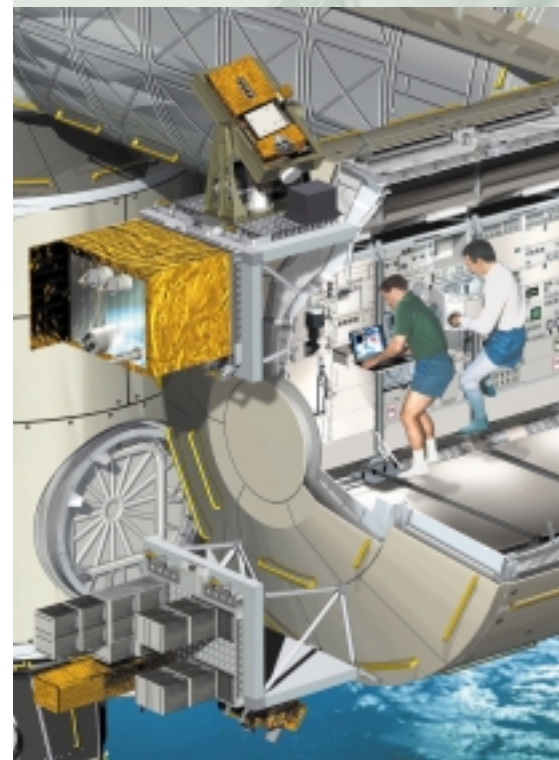
Afmetingen	Ongeveer 110m x 80m
Gewicht	Ongeveer 450 ton
Energievoorziening	In totaal 75kw (zonder de Russische module)
Totaal onder druk gebracht volume	Ongeveer 1200m ³ (vergelijkbaar met het volume van een Boeing 747)
Labo- en leefmodules	6 Laboratoriummodules: Amerikaans lab, Russische onderzoeksmodule (2), Europese Columbus-module (COF), Japanse experimentenmodule (JEM of Kibo), Centrifuge (CAM)
Leefmodules	2 Amerikaanse woonmodule (door Italië gebouwd), Russische Service Module (Zvezda)
Locaties voor aan de open ruimte blootgestelde apparatuur	4 op de ISS-truss, 10 op de Exposed Facility (Kibo)
Aantal permanente bemanningsleden	3 voor de voltooiing van het ISS, 7 daarna
Baan	Tussen 330 en 480 km boven de aarde, hoek van 51.6° met de evenaar
Transport, bouw	Spaceshuttle (USA), Sojoez en Proton (Rusland)
Bevoorrading	Spaceshuttle (USA), Sojoez en Proton (Rusland), Ariane 5 (Europa), H-II (Japan)
Verbindingssatellieten	Amerikaanse TDRS-satellieten (Tracking and Data Relay Satellite) en aanvullende satellieten van Rusland, Japan en Europa

← De Belg Frank De Winne zal over enkele jaren ook leven en werken aan boord van het ISS (ESA).

Europese astronauten naar het ISS

In het verleden vlogen er reeds heel wat Europese astronauten mee aan boord van de Amerikaanse spaceshuttle of de Russische Sojoez-ruimteschepen. Wanneer de Columbus-module aan het ISS zal zijn vastgemaakt, zullen Europeanen regelmatig deel uitmaken van de bemanning van het station en missies van ongeveer 90 dagen uitvoeren. Maar ook daarvoor reeds vliegen Europeanen naar het ISS. In april 2001 bracht de Italiaan Umberto Guidoni als eerste Europeaan met de spaceshuttle een bezoek aan het ISS. Hij wordt door de Franse Claudie André-Deshays later dit jaar gevolgd die de ruimte ingaat met een Russische Sojoez. Ook de Belg Frank De Winne zal over enkele jaren gaan werken in het ISS. De thuisbasis van het Europese astronautencorps is het *European Astronaut Centre (EAC)* in Keulen.

De Spacelab-vluchten waren beperkt tot twee weken. Aan boord van Columbus kan er minstens gedurende tien jaar permanent onderzoek worden uitgevoerd. De Columbus-module is cilindervormig met een diameter van 4,5 meter en een lengte van 6,7 meter. Op elk van de vier "wanden" bevinden zich racks en op elk rack kan 700 kilogram aan wetenschappelijke apparatuur worden aangebracht. Columbus zal worden gebruikt voor de meest uiteenlopende experimenten. Het beschikt daarvoor over een aantal speciale faciliteiten:

• Biolab

Voor biologisch onderzoek met celculturen, weefsels, micro-organismen, kleine planten en kleine dieren. Het is modulaair opgebouwd en bevat een gedeelte waarin experimenten automatisch worden uitgevoerd, en een gedeelte waarbij de bemanning stalen kan hanteren.

• European Physiology Modules Facility (EPM)

Modulaire faciliteit voor onderzoek van de menselijke fysiologie. Gelijkaardig aan het *Human Research Facility (HRF)* van de NASA waarmee het samen zal worden gebruikt. Bij

de eerste vlucht zal onderzoek worden verricht op het vlak van ondermeer het hart, het zenuwstelsel en het beenderstelsel.

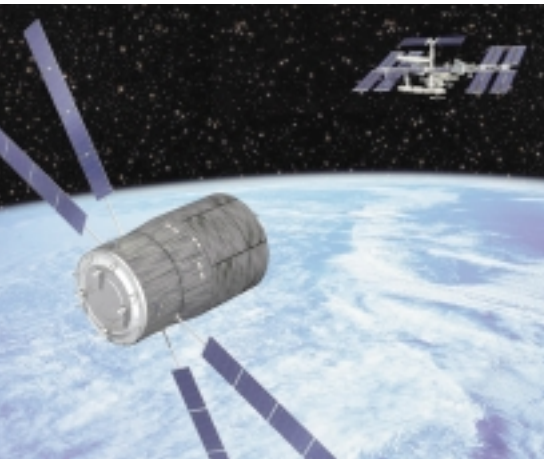
• Materials Science Laboratory-Electromagnetic Levitator (MSL-EML)

Samen met het Duitse DLR door ESA ontwikkeld voor het doen smelten en stollen van geleidende metalen, legeringen en stalen van halfgeleiders.

• Fluid Science Laboratory (FSL)

Modulaire faciliteit voor onderzoek van vloeistoffen in microzwaartekracht. FSL kan zowel bediend worden door astronauten aan boord of vanop aarde via *telescience*.

Deze vier faciliteiten maken samen met het *Materials Science Laboratory* deel uit van het ESA-programma *Microgravity Facilities for Columbus (MFC)*. Het doel van dit programma is ervoor te zorgen dat er constant onderzoek wordt verricht aan boord van het ISS in de disciplines biologie, menselijke fysiologie, materiaalonderzoek en onderzoek van vloeistoffen en dat er op dit vlak constant en gedurende de hele levensduur van het ISS permanent een stroom van wetenschappelijke gegevens wordt verzameld.

↑ Met de ATV-ruimtetuigen (Automated Transfer Vehicle) zal Europa wetenschappelijke apparatuur, voorraden en brandstof naar het ISS kunnen transporteren (ESA).

• European Drawer Rack (EDR)

Hierin kunnen acht kleinere gemakkelijk verwisselbare experimentenmodules worden ondergebracht. Er wordt gedacht aan experimenten op het vlak van de wisselwerking tussen kosmische deeltjes en deeltjes in de atmosfeer van de aarde, onderzoek van plasma's, proteïnekristallisatie, vloeistoffen en magnetisme, onderzoek met emulsies, onderzoek van olie, enz. Belangrijk is de *Protein Crystallisation Diagnostics Facility (PCDF)* voor de kristallisatie van biologische macromoleculen en om na te gaan hoe deze door de zwaartekracht worden beïnvloed. Met dit instrument kunnen gedetailleerde metingen worden uitgevoerd en heel nauwkeurig veranderingen verwezenlijkt in temperatuur en concentratie. Deze faciliteit bouwt verder op de ervaringen met de *Advanced Protein Crystallisation Facility (APCF)*. Columbus heeft ook een *externe structuur* voor technologische experimenten, aardobservatie, onderzoek van sterren en experimenten op het vlak van de exobiologie.

Automated Transfer Vehicle (ATV)

Dit onbemande ruimtetuig zal met een Europese *Ariane 5* worden gelanceerd en het ISS bevoorraden. Een ATV zal gedurende

verschillende maanden aan het ISS vastgekoppeld blijven. De ATV-motoren zullen af en toe het station in een hogere baan stuwen, aangezien het afgeremd wordt door wrijving in de atmosfeer van de aarde. De ATV's kunnen tot vier ton brandstof en rond vijf ton aan nuttige lading, voedsel, water en andere voorraden aanvoeren. Een ATV is 9 meter lang zijn en heeft een maximale diameter van 4,5 meter. ESA heeft negen ATV-ruimteschepen besteld bij het Franse *EADS-LV* en het Duitse *Astrium*. De eerste ATV-lancering staat op het programma voor 2004. Daarna zal er ongeveer om het jaar een nieuwe ATV worden gelanceerd. Op het eind van zijn opdracht dient de ATV als een soort kosmische vuilnisbak. Hij wordt volgestouwd met afval en ander niet meer bruikbaar materiaal en daarna losgekoppeld van het ISS om te verbranden in de atmosfeer van de aarde.

Crew Rescue Vehicle (CRV)

Hiervoor werkt ESA samen met NASA. Er zouden vier van deze ruimteschepen worden gebouwd, bedoeld om tot zeven ruimtevaarders in geval van nood te evacueren en binnen negen uur veilig naar de aarde te doen terugkeren. Een CRV zou tot drie jaar kunnen vastgekoppeld blijven aan het ISS en herbruikbaar zijn, in tegenstelling tot de Russische Sojoez-capsules. Als gevolg van bezuinigingen staat de Amerikaanse deelname hieraan op de helling. Europa onderzoekt welke mogelijkheden er zijn om het CRV-programma eventueel toch te kunnen doorzetten.

European Robotic Arm (ERA)

Deze wordt door *Fokker Space* ontwikkeld als een cruciaal element van het Russische ISS-segment. De Europese robotarm kan langs de Russische modules bewegen. Hij zal gebruikt worden om Russische elementen te integreren, voor controle, ondersteuning tijdens ruimtewandelingen en de verplaatsing van experimenten en apparatuur. De arm is

11,3 meter lang, weegt 630 kg en heeft een bereik van 10 meter. Hij kan apparatuur van 8 ton verplaatsen. ERA kan vanaf de centrale controlepost in de module *Zvezda* bestuurd worden of door een ruimtevaarder die een ruimtewandeling maakt. De arm heeft een levensduur van 10 jaar.

Data Management System (DMS-R)

De eerste Europese hardware van het nieuwe station werd in juli 2000 gelanceerd aan boord van de Russische module *Zvezda*. Het ging om een computersysteem, het "brein" van het Russische deel van het ruimtestation dat ook voor de standregeling van het hele station zorgt.

Koepel (Cupola)

De door Europa gebouwde *Koepel* is een onder druk gebrachte ruimte voor waarnemingen en het uitvoeren van controleoperaties. Hij heeft een diameter van 2 meter en is 1,5 meter hoog. Van hieruit kunnen werkzaamheden met de robotarm worden uitgevoerd. Hij moet in 2005 worden gelanceerd.

Knooppunten 2/3 (Nodes 2/3)

Deze zijn vergelijkbaar met de in 1998 gelanceerde Amerikaanse module *Unity (Node 1)*. Deze elementen zullen door Europa, in het bijzonder Italië, worden gebouwd. Ze zijn 7,1 meter lang, hebben een diameter van 4,5 meter en een massa van 15 ton. Ze bevatten racks en spelen een belangrijke rol bij het operationeel houden van de andere elementen van het station. Node 3 zal bijvoorbeeld voor water- en zuurstofvoorziening voor het Amerikaanse segment zorgen.

Andere Europese elementen

Een aantal Europese faciliteiten wordt ondergebracht in de Amerikaanse *Destiny*-laboratoriummodule.

- **Materials Science Laboratory (MSL)**

Voor onderzoek van stollingsverschijnselen in microzwaartekracht, thermische en fysische eigenschappen van materialen en de groei van kristallen.

- **European Modular Cultivation System (EMCS)**

Voor biologisch onderzoek van planten (groei, ontwikkeling, zwaartekrachtinvloed).

- **Muscle Atrophy Research and Exercise System (MARES)**

Speciale "stoel" voor het meten van de kracht van bepaalde spiergroepen.

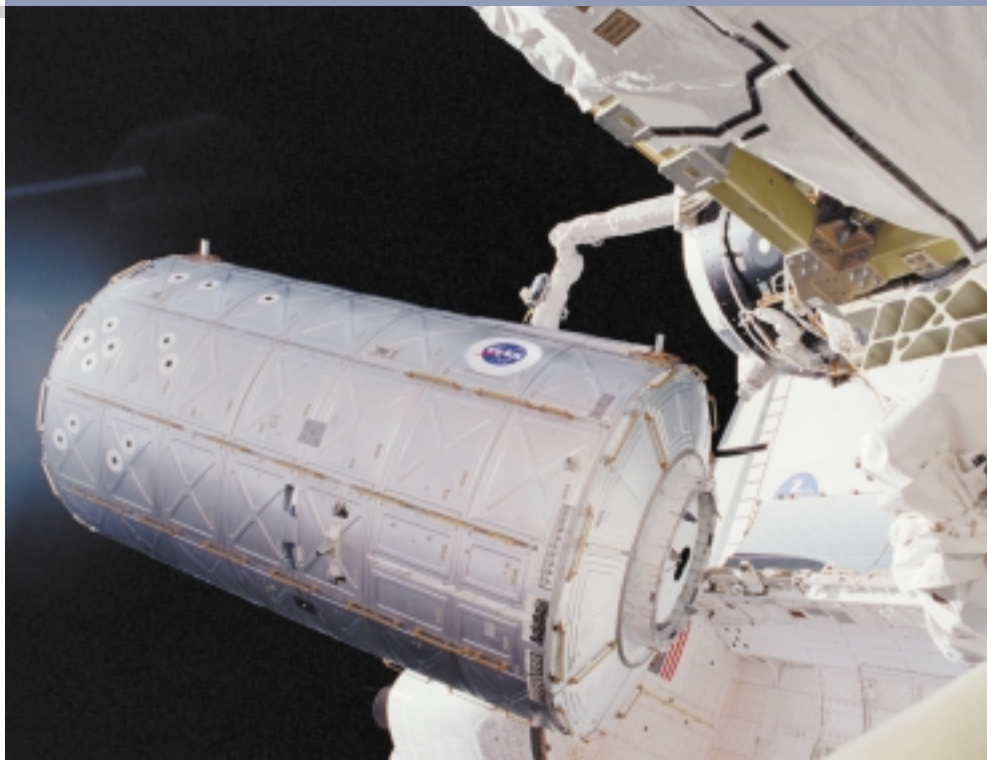
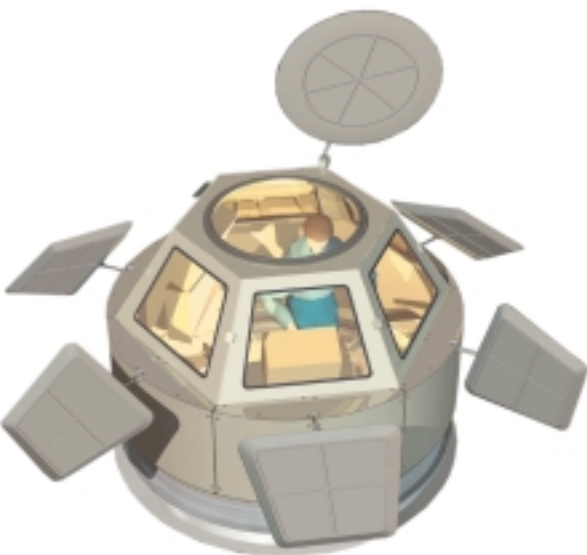
- **Percutaneous Electrical Muscle Stimulator (PEMS)**

Voor elektrische stimulatie van bepaalde spiergroepen.

- **Insert for Investigations on the Combustion Properties of Partially Premixed Spray Systems (CPS)**

Voor onderzoek op het vlak van ontsteking en verbranding onder hoge druk en temperatuur. Dit zal worden ondergebracht in een rack van de NASA.

↓ Tekening van de "Cupola" (ESA).

↑ De nieuwe Destiny-module wordt met de robotarm van de Atlantis uit het laadruim van de shuttle verplaatst (NASA).

Eén van vele toepassingen: een Europese bioreactor

"Dit is het eerste van een reeks van meer dan 50 contracten die de ESA de komende jaren zal tekenen voor toegepaste onderzoeksprojecten waarbij het International Space Station zal worden gebruikt", zegt Jörg Feustel-Büechl, ESA-directeur voor Bemande Ruimtevluchten en Microzwaartekracht. Vorig jaar werd het eerste van dergelijke contracten getekend voor een onderzoeksprogramma dat de wetenschappelijke en industriële grondslag moet leggen van een *bioreactor* in de ruimte voor biomedische toepassingen aan boord.

Deze bioreactor dient voor de aanmaak van bacteriën, gist, dierlijke cellen en weefsels en zal geneeskundige toepassingen hebben op het vlak van de transplantatie van weefsels en organen, waarbij er vaak onvoldoende donoren beschikbaar zijn. De bedoeling hierbij is weefselmonsters te nemen van het eigen lichaam van een patiënt en ze *in vitro* te doen groeien buiten het lichaam. Een herinplanting hiervan wordt gezien als een alternatief voor de transplantatie van weefsels en organen van vreemde personen. Een voordeel hierbij is dat er geen afstotingsverschijnselen optreden. Deze *in vitro*-aanmaak van weefsels is een van de grote huidige doelstellingen van de geneeskunde. De techniek zou bijvoorbeeld kunnen gebruikt worden bij problemen met de kniegewrichten, die vaak voorkomen als gevolg van sportongevallen. In Europa alleen zijn er naar schatting per jaar 100.000 dergelijke inplantingen nodig. Het principe van de *in vitro*-celcultuur is al 100 jaar bekend, maar pas de afgelopen 20 jaar is er belangrijke vooruitgang geboekt. Door de ruimtevaart en de microzwaartekracht zijn merkbaar betere voorwaarden aanwezig voor het aanmaken van driedimensionele celstructuren.

Dossier Het internationaal ruimtestation ISS

En na het ruimtestation ?

Nu het ISS in volle opbouw is, wordt vaak de vraag gesteld: hoe moet het met de bemande ruimtevaart verder na het ruimtestation? Daarvoor zijn er zijn nog geen concrete plannen, maar de NASA heeft wel al een schema in het achterhoofd.

↓ Het ISS wordt door sommigen gezien als een springplank tot de verdere verkenning van het zonnestelsel (NASA).

In de zogenaamde *libratiepunten* tussen de aarde en de maan enerzijds en de aarde en de zon anderzijds zou een ruimteschip of ruimtestation een "vaste" positie kunnen innemen. Zo'n station kan al vanaf 2010 worden gebouwd. Astronauten zouden er apparatuur zoals telescopen kunnen bedienen. Op een afstand van 1 miljoen km van de aarde kunnen deze punten dienen als springplank tot een verdere verkenning van het zonnestelsel zoals een terugkeer naar de maan en missies naar onze buurplaneet Mars en de planetoïden. Volgens het NASA-plan zouden mensen zich langzaam maar zeker steeds verder in het zonnestelsel begeven en er steeds langer verblijven.

De nieuwe opmars in de ruimte zou niet uit één groot project bestaan, maar uit verschillende elementen die in een grotere context passen. Een meer bescheiden financiering over een tijdsspanne van vijf of tien jaar zou bij het grote publiek en ook politiek beter liggen dan één enkel peperduur programma zoals een mens-naar-Marsproject. Volgens NASA-baas Daniel Goldin is het

↑ Is het ISS een voorloper van ruimtekolonies waarbij kunstmatige zwaartekracht wordt opgewekt? (NASA)

in ieder geval ondenkbaar dat de Verenigde Staten zich aan een nieuw project wagen voor de voltooiing van het internationaal ruimtestation. "Over vijf jaar zijn we beter geplaatst om beslissingen te nemen in verband met programma's na het ISS", stelt Goldin. Een belangrijke doelstelling lijkt in ieder geval te zijn dat de toegang naar de ruimte veel goedkoper wordt. De hoge kosten van de spaceshuttlevluchten worden daarbij vaak als voorbeeld geciteerd.

Een Chinees broertje voor het ISS?

Na twee geslaagde onbemande testvluchten van het nieuwe ruimteschip *Shenzhou* lijkt de eerste bemande Chinese ruimtemissie nabij. Volgens waarnemers kan China al in 2002 het derde land worden na de Sovjetunie/Rusland en de Verenigde Staten dat met eigen middelen mensen de ruimte inbrengt. Prestige is daarbij zeker geen vreemd woord.

China wil op termijn ook een eigen ruimtestation bouwen. Dat zal waarschijnlijk te vergelijken zijn met de vroegere Saljoet-ruimtelabo's van de Sovjetunie. Het is dus niet ondenkbaar dat in

een niet al te verre toekomst - waarschijnlijk binnen tien jaar - twee ruimtestations rond de aarde draaien! Op de Expo 2000 in Hannover toonde China alvast een model van een mogelijk Chinees ruimtestation. Het bestaat uit modules - "uitgerekte" versies van de orbitale module van het Shenzhou-ruimteschip - met een diameter van 2,2 meter. Opmerkelijk zijn de verschillende koppelingen, zoals bij het Russische station Mir. Het Chinese station is met een lengte van 20 meter en een massa van 40 ton eerder bescheiden maar de verschillende koppelpoorten maken uitbreiding mogelijk.

Dossier Het internationaal ruimtestation ISS

België en het ruimtestation

↑ Bij zonsondergang ziet het zonnepaneel van de Zvezda-module van het ruimtestation er als goud uit (NASA).

Ons land is weliswaar in absolute cijfers een kleine, maar per hoofd van de bevolking een relatief belangrijke en zeker een zeer gewaardeerde medespeler op het vlak van ruimteonderzoek. Ook bij het ISS-programma wil het een belangrijke rol spelen. België betaalt 3% van het ontwikkelingsprogramma van de Europese bijdrage aan het ISS. Het draagt ook 3% bij aan de vaste kosten van de uitbating en 2% van de variabele kosten (1% voor de CRV) en maar liefst 10% van het eerste gebruik van het ISS.

Onnodig te zeggen dat dit de onderzoekers en de industrie van ons land ten goede komt. België rechtvaardigt zijn hoge bijdrage aan het ISS vanuit een industrieel en een wetenschappelijk/technologisch belang. Bedrijven als Alcatel-ETCA, SABCA, Space Applications Services, Sonaca CRV, Spacebel, Trasys Space, Verhaert... zijn aldus betrokken bij alle Europese ISS-

programma's. Zo droeg België voor 10% bij aan de ontwikkeling van de microzwaartekrachtfaciliteiten voor *Columbus*. Door het internationale karakter van het ISS-programma hebben Belgische wetenschappers de gelegenheid met Europese en niet-Europese partners samen te werken in zowat alle belangrijke domeinen van het ruimteonderzoek.

Ten dienste van wetenschap én industrie

Wie beter dan een wetenschapper zelf kan uitleggen welke de betekenis is van een deelname aan een ruimteproject? Space Connection sprak met Prof. Ludo Froyen en zijn doctoraalstudent Jimmy De Wilde van het departement MTM (Metaalkunde en Toegepaste Materiaalkunde) van de Katholieke Universiteit Leuven (KUL). Daar is men al sinds 1973 met ruimteonderzoek bezig. Terwijl de Europese ruimtevaart nog in een pril stadium verkeerde vloog er reeds een Leuven experiment mee aan boord van het Amerikaanse ruimtelaboratorium Skylab. Nu werkt men er aan de projecten SETA en UNESTA, waarbij geavanceerde materialen worden ontworpen, commerciële materialen worden verbeterd en fysische modellen en software op het vlak van stollingsverschijnselen worden ontwikkeld.

Kunt u uw onderzoek kort situeren?

Het is gericht op de ontwikkeling en *processing* van materialen. Wij zitten in de onderzoeksgroep legeringsontwikkeling, gericht op het verbeteren en ontwikkelen van commerciële materialen en ook het fundamenteel onderzoek in verband daarmee. Wij zijn geïnteresseerd in de *stolling* van materialen vanaf een vloeibare toestand, zoals dat bijvoorbeeld gebeurt bij het gieten van een velg van een wiel. Het doel van het onderzoek is dit stollingsproces en de eigenschappen ervan beter te begrijpen en aldus tot betere, lichtere, sterkere, beter recycleerbare en vooral goedkopere materialen te komen. Dat laatste is een belangrijke drijfveer voor de industrie. Een nieuwe evolutie is zichtbaar dat men niet zozeer de materialen zelf wil verbeteren, maar eerder

het proces wil bijsturen. Ons onderzoek in microzwaartekracht gebeurt op verschillende niveaus. Wij maken gebruik van valtorens, sondeerraketten, het International Space Station...

Wat wil u aan boord van het ISS precies doen en wat is de historiek van uw project?

Het onderzoek dat we aan boord van het ISS willen uitvoeren is eigenlijk een compromis: we willen enerzijds nieuwe materialen ontwikkelen maar toch tegen een fundamenteel wetenschappelijke achtergrond. Op het vlak van stollingsonderzoek is er in het verleden al heel wat gebeurd. We voerden experimenten uit aan boord van het Europese Spacelab, tijdens de Euromir-vluchten en in de spaceshuttle. Het onderzoek is nu vooral gericht op zuiwere stoffen en binaire legeringen (waarbij twee stoffen worden samengevoegd). In de toekomst zullen we systemen met meerdere componenten onderzoeken. Dat is belangrijk voor industriële processen.

We zijn rond 1996 begonnen, maar door de vertragingen in het ISS-programma heeft de ontwikkeling van ons project ook achterstand opgelopen. Eerst was er een voorbereidingstijd, waarbij verschillende teams het te onderzoeken probleem moesten definiëren. Wij vonden dat we eigenlijk té wetenschappelijk werkten met materialen die vanuit wetenschappelijk standpunt wel boeiend waren, maar er was een vraag vanuit de industrie om beter inzicht te krijgen in het stollingsgedrag van complexe legeringen.

Ikzelf ben al 24 jaar met ruimteonderzoek bezig en heb goede contacten binnen ESTEC en ESA. Zo is stilaan een projectdefinitie gekomen om industrieel relevante proble-

men aan te pakken. Daaruit is dan een voorstel gegroeid voor de uitvoering van het experiment *SETA (Solidification of Eutectic Ternary Alloys)* aan boord van het ISS. Wanneer het precies zal worden uitgevoerd weet nog niemand, maar we denken rond 2005. Ondertussen hebben we ook een nieuw voorstel ingediend - *UNESTA of Unconstrained Eutectic Solidification in Ternary Alloys* - dat al tijdens een missie met een sondeerraket in 2002 of 2003 kan vliegen. Voor SETA zijn ook twee ovens in ontwikkeling (*LGF of Low Gradient Facility* en *SQF of Solidification and Quenching Facility*), die aan boord van het ISS in het *Materials Science Laboratory (MSL)* van ESA zullen worden ingebracht. De ontwikkeling van deze ovens verliep parallel aan de definitiefase van het experiment. En dat is goed, want de gebruikers van deze apparaten ontwikkelen ook de experimenten die ermee worden uitgevoerd. De juiste parameters van ons experiment liggen vandaag nog niet vast. Dat zal pas over één of twee jaar het geval zijn.

Volgt uw onderzoek de industrie of is het andersom?

De industrie is eigenlijk vragende partij maar zij wordt door ons gestimuleerd. Dat klinkt misschien vreemd. Dit is een ingenieursfaculteit. Wij ondersteunen dus de ingenieurs- en technologische wetenschappen. Maar vanuit materiaalkundig oogpunt gaat het hier anderzijds ook om een zeer wetenschappelijke aangelegenheid. Wij dienen dus zowel de wetenschap als de technologie. Wij hebben 80-85 onderzoekers, waarvan ongeveer 70% *toegepast* werkt. Het toegepaste overheerst hier dus, maar wijzelf werken wel vooral vanuit een wetenschappelijke achtergrond. ESA heeft in dit verband een aantal groepen van wetenschappers samengesteld. Die werken niet noodzakelijk binnen hetzelfde project, maar wel rond eenzelfde

↓ LISS-astronauten moeten veelzijdig zijn. Jeffrey Williams en James Voss voeren werk uit aan de Russische Strela-kraan. Bij de bouw van het ISS zijn tientallen van deze ruimtewandelingen nodig (NASA).

thema. Daarbij worden ook de industriële partners uitgenodigd om hun wensen kenbaar te maken. Het gaat hier meestal om problemen op lange termijn.

Kan uw onderzoek niet op de aarde (en dus goedkoper) worden uitgevoerd?

Dit project heeft een zeer grote omvang. Er zijn mensen bij betrokken uit Frankrijk, Duitsland en België. Het gaat in totaal om wel 30 of 40 manjaren! Het is absurd te denken dat hierbij alle werk in de uitvoering van één ruimte-experiment wordt gestoken. In meer dan 95% van de gevallen wordt zinvol onderzoek op de aarde uitgevoerd. Voor ons heeft een ruimte-experiment vooral een ondersteunende functie. We bestuderen zaken die we op de aarde moeilijker kunnen bekijken wegens de *sedimentatie* van zwaardere deeltjes naar beneden en het opstijgen van lichtere deeltjes en de invloed van *convection*, dit is het fenomeen van vloeistofstromen als gevolg van temperatuurverschillen bij stolling, wat het 'stollingsfront' aan de grens tussen het vloeibare en vaste deel van een stof verstoort. Een groot voordeel van het ISS is dat we langdurige experimenten in een toestand van microzwaartekracht kunnen uitvoeren. Zo mag

de stolling maar a rato van een paar millimeter per uur vooruitgaan, zodat een proef uren en zelfs dagen kan duren.

Welke praktische gevolgen heeft uw onderzoek?

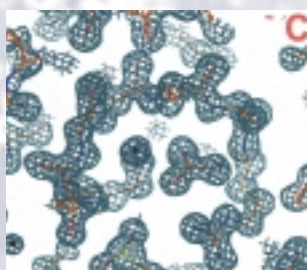
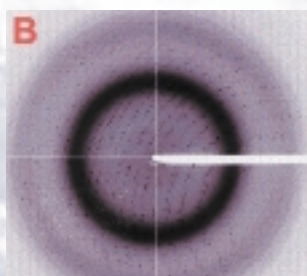
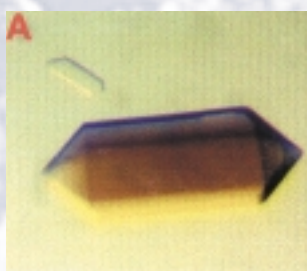
We richten ons op inzicht én toepasbaarheid. Wat we vinden wordt direct geïmplementeerd in bestaande computersimulatiemodellen. We voorspellen hoe de afkoeling van de stof verloopt en de structuur en zelfs de eigenschappen veranderen. Bij een velg van een wiel bijvoorbeeld zijn de eigenschappen niet overal gelijk. Op de meest belaste plaats mogen zich niet de structureel zwakste punten bevinden. De industrie gebruikt dat soort simulatiemodellen dagdagelijks. Dit onderzoek is dus iteratief: de uitgevoerde experimenten zorgen voor verbeterde

modellen. Nieuwe proeven worden dan op basis van die nieuwe modellen ontworpen. Zo is er een voortdurende wisselwerking.

Waar past België in dit alles?

Wij Belgen zijn in dit onderzoek slechts een schakel, maar wel een essentiële schakel. We kunnen niet hetzelfde soort onderzoek uitvoeren zoals in grote landen als Frankrijk en Duitsland, die veel grotere programma's hebben. We zien onszelf echter niet als "klein" maar als een gelijkwaardige partner in een Europese groep. We voelen ons vooral verenigd door het wetenschappelijke thema. Het is internationaal teamwork: wij gaan bijvoorbeeld regelmatig naar Duitsland, de Duitsers komen hier metingen doen. Er is een belangrijke solidariteit tussen de verschillende labo's. We dachten al internationaal in de jaren '70, lang voor in onze contreien het onderzoek op Europees niveau werd gestimuleerd en nog voor we de ruimte waren ingegaan.

↑ De verschillende stappen van het oplossen van de structuur van een eiwit (doc. VUB – prof. Wyns)

Eerste **Belgische experimenten** naar het ISS: onderzoek naar de machines van het leven

In augustus zijn de eerste twee Belgische experimenten naar het ISS gelanceerd tijdens vlucht STS 105 van de Amerikaanse spaceshuttle. Ze hebben te maken met de kristallisatie van eiwitten.

Kristallisatie van de antilichamen van kamelen (VUB)

“Van magie naar wetenschap”, zo wordt het experiment van Prof. Lode Wyns van het Laboratorium voor Ultrastructuur (Instituut voor Moleculaire Biologie of IMOL van de Vrije Universiteit Brussel) omschreven. Daarbij wil men de eigenlijke processen die ten grondslag liggen van de kristallisatie van eiwitten beter begrijpen. “Tot nu toe werden ze meestal gegroeid door heel veel groei-condities uit te proberen en te hopen dat men een keer prijs had. Elk laboratorium had zo zijn eigen trucs om kristallen te doen groeien, en het hele proces had soms meer weg van magie dan van wetenschap.”

De vakgroep Ultrastructuur houdt zich al tien jaar bezig met eiwitkristallografie en heeft in die periode internationale faam

verworven. *“We zijn onder de indruk van het feit dat we de start van het ISS van dichtbij kunnen meemaken”,* zeggen de VUB-onderzoekers verheugd. *“Onze experimenten kunnen nu vier maanden in de ruimte blijven, veel langer dan dat bij de spaceshuttle het geval was.”*

Men zal de eiwitkristallen doen groeien in de APCF-faciliteit (Advanced Protein Crystallization Facility). Via video en microscopie wordt het hele kristallisatieproces gevolgd. De kwaliteit van de kristallen wordt later op de aarde geanalyseerd. Dit soort onderzoek is bijzonder belangrijk want eiwitten zijn de moleculen die in levende organismen al het werk doen. Ze zijn bijvoorbeeld de bouwstenen van onze spieren, verteren het eten en zijn een centraal onderdeel van het immuunsysteem dat ons beschermt tegen bacteriën en virussen. Ze zorgen ervoor dat een levend organisme kan functioneren.

Een probleem bij de bestudering van eiwitten zijn hun afmetingen van amper 5 tot een 50 miljoenste van een millimeter,

dat is weliswaar groot in de wereld van de moleculen, maar te klein om met een eenvoudige microscoop te bestuderen. Met X-straal-kristallografie kan men hun driedimensionale structuur bepalen en daarbij is kristallisatie noodzakelijk.

“In een kristal zijn een groot aantal eiwitmoleculen immers geordend in een rooster en kunnen de verstrooiings patronen van de verschillende individuele moleculen elkaar versterken. Eenmaal men een kristal heeft wordt dat in een bundel X-stralen gezet. De elektronen in het kristal buigen de X-stralen af in een specifiek patroon. Dat kan ons een model van het eiwit opleveren.” De microzwaartekracht in de ruimte heeft een positieve invloed op de kristallen die er ontstaan. Men kan er veel beter de fundamentele processen waarnemen van kristallisatie. En uiteindelijk hoopt men dan op de aarde zelf betere kristallen te kunnen aanmaken.

De eiwitten die de VUB in het ruimtestation zal kristalliseren zijn de antilichamen van... kamelen. Waarom? “Acht jaar geleden

werd ontdekt dat kamelen antilichamen hebben die anders en eenvoudiger zijn dan die van alle andere zoogdieren. Sindsdien zijn de antilichamen van kamelen uitgegroeid tot een onderzoeksdomein met belangrijke implicaties in de biotechnologie en medische wetenschappen."

(naar een VUB-persmededeling en met dank aan Prof. Wyns en Ingrid Zegers)

Kunstmatige eiwitten: bijdrage tot een revolutie in de geneeskunde (ULg)

"Het project voor de ontwikkeling van kunstmatige eiwitten, ook wel 'inverse folding genoemd' maakt deel uit van een internationale inspanning om het leven beter te begrijpen. De nauwkeurige analyse van het menselijk genoom en meer bepaald van de 3D-structuur van de eiwitten die het codeert zal tot een nooit geziene revolutie in de geneeskunde leiden en de ontdekking van talloze therapieën opleveren."

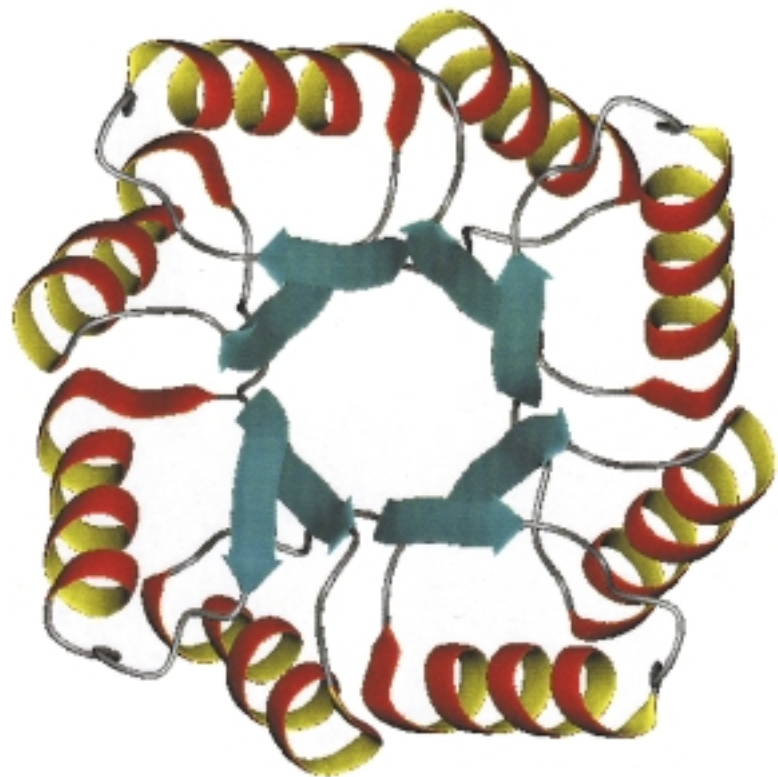
Al vele jaren ziet het *Laboratoire de Biologie Moléculaire et Génie Génétique* van Prof. Joseph Martial van de Université de Liège het als een uitdaging kunstmatige eiwitten met bepaalde nauwkeurig vastgelegde kenmerken voort te brengen. Dit gebeurt in verschillende fasen.

Eerst moet het kunstmatig eiwit met behulp van een computer ontworpen worden. Dit steunt op waarnemingen van natuurlijke structuren en houdt rekening met krachten die op molecuair

niveau op de eiwitten worden uitgeoefend. Daarna worden de proteïnen samengesteld op basis van aminozuren. In een derde stap wordt nagegaan of alles voldoet aan het 'bouwplan'. Dat gebeurt met optische spectroscopie en kristallisatie. Precies dat laatste levert de nodige moeilijkheden op. De productie van bepaalde soorten eiwitten is nog steeds een ingewikkelde en vrij onzekere zaak. De in het labo van professor Martial ontworpen kunstmatige eiwitten vallen onder deze categorie, maar de toestand van microzwaartekracht in de ruimte zou dit vergemakkelijken.

Stalen van kunstmatige eiwitten zullen nu aan boord van het ISS in de APCF-faciliteit worden gekristalliseerd in het kader van het project *Crystallization of the next generation of octarellins* met als bedoeling een nieuwe generatie van kunstmatige eiwitten te ontwerpen en de 3D-structuur ervan te bepalen. Daarbij is er samenwerking met professor Wyns van de VUB. Er is financiële ondersteuning van de Federale diensten voor wetenschappelijke, technische en culturele aangelegenheden (DWTC) in het kader van het Prodex-programma.

Het labo van professor Martial is met het experiment overigens niet aan zijn proefstuk toe. Het nam al deel aan vluchten van de spaceshuttle in 1994, 1995 en 1998. Sinds 1997 is Martial directeur van het ESA-programma voor kristallografie in

de ruimte. Op die manier is hij ook betrokken bij de opleiding van astronauten op het vlak van kristallografische experimenten. Zijn onderzoek is vooral fundamenteel, maar biedt ook heel wat potentiële mogelijkheden in verschillende domeinen zoals de geneeskunde en de industriële enzymologie. "Eenmaal we de technieken van de aanmaak van kunstmatige eiwitten onder de knie hebben, is het bijvoorbeeld denkbaar dat we enzymen kunnen ontwikkelen die onder bepaalde omstandigheden werkzaam zijn. Maar het is heel het domein van de aanmaak van geneesmiddelen dat zich dankzij deze nieuwe technologie aanzienlijk kan ontwikkelen."

(Met dank professor Martial en dr. Jean-Marie François van de ULg)

↑ Stalen van kunstmatige eiwitten zullen aan boord van het ISS worden gekristalliseerd (doc. ULg – prof. Martial)

→ De Rus Joeri Gidzenko aan boord van de Italiaanse MPLM-module Leonardo (NASA).

Het B.USOC experimenten in "real time"

In het kader van de ruimtevaartprogramma's waarbij België betrokken is, was het interessant een controlecentrum te ontwikkelen voor de experimenten aan boord van satellieten en ruimteschepen. Deze doelstelling werd met succes bereikt tijdens de missie *Atlas 2* (1992), dankzij de samenwerking tussen de Amerikaanse en Europese ruimtevaartorganisaties en de *Federale diensten voor wetenschappelijke, technische en culturele aangelegenheden* (DWTC), die een bijdrage leverden tot de ontwikkeling van de materiële hulpmiddelen, de infrastructuur en de communicatie zowel in de Verenigde Staten als in Europa (in de eerste plaats in ESTEC in Nederland en daarna in het Koninklijk Meteorologisch Instituut in België).

Dit idee van *teleoperaties* en *telewetenschap* volgt uiteraard uit de noodzaak om het verloop van een experiment in *real time* (eventueel met een lichte vertraging) te kunnen opvolgen. Zo kunnen via *commando's* de parameters ervan worden veranderd of het verloop aangepast, net zoals dat in een labo mogelijk is, in het bijzonder wanneer de

plaats waar het experiment zich afspeelt op een zekere afstand bevindt. Dat is het geval voor experimenten die plaatsvinden aan boord van de spaceshuttle of het internationaal ruimtestation of nog aan boord van ruimtetuigen zoals Cluster, Soho, XMM...

Als gevolg van het succes van deze "première" maar vooral om te voldoen aan de noden van zowel de onderzoekers als de industrie die in ruimteonderzoek wil investeren, besloten de DWTC in februari 1997 tegen maart van het jaar daarop het *B.USOC* (*Belgian User Support and Operation Centre*) op te richten als een aparte eenheid binnen het BIRA. Er zijn nog andere USOC-centra in verschillende Europese landen, met name in Italië (MARS), Duitsland (MUSC), Denemarken (DAMEC), Spanje (IDR/UPM), Nederland (DUC) en Zwitserland (BIOTESC).

De opdrachten

Het B.USOC heeft drie hoofdopdrachten: informatie en promotie, technische ondersteuning en operationele ondersteuning.

Om zijn promotie- en informatietaak te vervullen werden een website en een gegevensbank ontwikkeld met samenvattingen en referenties van wetenschappelijke publicaties. Het B.USOC brengt eveneens de wetenschappers op de hoogte wanneer ruimtevaartagentschappen voorstellen voor experimenten vragen, over de financieringsmogelijkheden en helpt hen erop te antwoorden door een beschrijving te geven van reeds bestaande apparatuur. Aldus ondersteunt het B.USOC vijf voor telescience uitgeruste laboratoria (zogenaamde *User Home Bases* of *UHB's*) in het *KMI* (zonne-experimenten), de *KUL* (materiaalexperimenten), de *ULB* (één voor experimenten met vloeistoffen en één voor levenswetenschappen) en de *Koninklijke Sterrenwacht van België* (ruimtetwetenschappen).

Sinds 1993 werden reeds verschillende telescience-operaties uitgevoerd met Belgische experimenten aan boord van de spaceshuttle en onbemande sondes en satellieten. Met de komst van het ISS en de koppeling van de Europese laboratoriummodule Columbus aan het ISS

in 2004 zal de vraag om experimenten vanop aarde te kunnen sturen nog toenemen. Een overzicht van vroegere en toekomstige Belgische telescience-experimenten is te vinden op http://www.oma.be/B.USOC/Telescience_en.html Daarenboven zorgt het voor de nodige public relations wanneer een Belgisch experiment aan een ruimtemissie deelneemt.

Het B.USOC fungeert ook als een orgaan voor technische bijstand, zowel voor wetenschappers als tijdens besprekingen tussen industriële partners en Belgische en internationale organisaties met het oog op de uitwerking van dossiers en voor de definitie en uitvoering van kwalificatietests van het materieel. Het legt eveneens de nodige contacten met het *European Space Research and Technology Center* (ESTEC) in Nederland.

Tenslotte zorgt het B.USOC voor de coördinatie van de communicatie voor de teleoperaties zowel in België als in samenhang met de internationale ruimtevaartorganisaties of de betrokken landen. In de praktijk gaat het om ondersteuning van de operaties

waarbij de experimenten in de ruimte vanop afstand commando's ontvangen, de voorbereiding van missies, de tests van de nodige infrastructuur voor deze teleoperaties en het opslaan en verspreiden van gegevens.

PRODEX

De deelname van de wetenschap en de industrie aan de programma's van de Europese ruimtevaartorganisatie op het vlak van de microzwaartekracht, de aardobservatie en de ruimtewetenschappen werd vergemakkelijkt door de toetreding, ongeveer tien jaar geleden, van ons land aan het programma *Prodex* voor de financiering van ruimteonderzoek. België draagt hier aanzienlijk toe bij om haar investeringen wetenschappelijk te rentabiliseren. Belgische onderzoekers kunnen aldus op een praktische manier antwoorden op verzoeken voor voorstellen

door ESA. Eenmaal de experimenten aangeduid ontwikkelt de Belgische industrie de apparatuur die meevliegt, worden de experimenten operationeel gehouden en de gegevens geanalyseerd dankzij de Prodex-financiering. Het onderzoek op het vlak van ruimtevaarttechnologie aan universiteiten en in onderzoekscentra wordt in het algemeen gefinancierd in het kader van ESA-contracten maar kan ook worden bekostigd in het kader van technologische onderzoeksprogramma's als *TRP (Technology Research Programme)* of *GSTP (General Support Technology Programme)* of nog de ontwikkelingsprogramma's voor de Ariane-lanceerraket of het International Space Station.

We moeten ook de belangrijke bijdrage benadrukken die België levert bij het toekomstig gebruik van het International Space Station. België neemt

↓ Julie Payette aan het werk in de Russische Zarja-module. Zij vertegenwoordigde de Canadian Space Agency (CSA).

Belgische industriële bijdrage aan het ISS

Bedrijf	Onderdeel
Alcatel Space	COF, ATV, CTV
Alcatel ETCA	ATV, CTV, ARD
Lambda X	PCDF
Von Karman Instituut	ARD, CTV
SAS	COF, ATV, CTV
Spacebel	COF, ATV
Trasys	COF, ATV
Verhaert	COF
SONACA	CTV

Belgische bijdrage aan de CRV

Bedrijf	Onderdeel
SABCA	Structuur
SONACA	Structuur
SAS	Interface mens/machine
Spacebel	Validatie en verificatie software
Verhaert Design & Development	Mechanismen voor koppeling en samen-trekking van spullen

Belgische bijdrage aan belangrijke Europese wetenschappelijke ISS-ladingen

Bedrijf	Onderdeel
Verhaert Design & Development	Microgravity glovebox, Columbus laboratories, European Modular Cultivation System, enz.
Lambda X	Fluid Science Laboratory

voor 10% deel aan het micro-zwaartekrachtprogramma van ESA, voor 10% aan het "vroegge" gebruik ervan en voor 10% aan de ontwikkeling van de wetenschappelijke apparatuur. Het onderzoek van de verschillende universiteiten van ons land heeft betrekking op onderwerpen als celbiologie, osteoporose, life support en straling gedurende langdurige missies, longonderzoek, vloeistoffenonderzoek, zeolieten, eiwitten, composietmetalen en lichtgevoelige materialen. In een aantal van deze domeinen nemen onze onderzoekers zelfs een vooraanstaande plaats in via projecten die bijzonder economisch rendabel zijn, zoals in de farmaceutische industrie of de olie-industrie. Zo zet men een samenwerking op tussen de industrie en de wetenschap, betrokken bij ruimteprojecten. Aldus komt er tevens een harmonieuze transfer tot stand tussen de industrie en de laboratoria en wordt er tussen beide actoren "knowhow" versluisd. De door de universiteiten ont-

wikkelde spijttechnologie wordt geïndustrialiseerd via de ontwikkeling van spin-offbedrijven.

Overigens zijn op het vlak van de aardobservatie drie groepen wetenschappers in het bijzonder betrokken bij onderzoek in verband met de scheikundige processen in de atmosfeer terwijl meteorologisch en klimatologisch onderzoek het Koninklijk Meteorologisch Instituut toelaten om, in samenwerking met Europese deskundigen, instrumenten te ontwerpen die een plaats moeten krijgen aan boord van de *Meteosat*-kunstmanen van de tweede generatie. Anderzijds kan een programma als *Telsat* het Belgisch onderzoek van land en oceanen oriënteren en structureert het dit onderzoek uitgevoerd in universitaire laboratoria en onderzoeksinstituten rond bepaalde thematische "polen".

Tenslotte kunnen op Europees niveau vooraanstaande instellingen zoals bijvoorbeeld het *Institut d'astrophysique de Liège* en het *Sterrenkundig Instituut van*

de Katholieke Universiteit Leuven, die elk verbonden zijn met het *Centre Spatial de Liège* of met federale wetenschappelijke instellingen zoals de Koninklijke Sterrenwacht van België, het Belgisch Instituut voor Ruimte-Aëronomie of het Koninklijk Meteorologisch Instituut van België, instrumenten ontwerpen (of deelnemen aan het ontwerp), de validatie ervan voorbereiden en de opslag van de verzamelde gegevens verzekeren.

"Een organisatie in onderzoekspolen met het oog op de exploitatie van toekomstige ruimtemissies zal noodzakelijk zijn indien we willen vermijden dat de onderzoekers van onze instituten en universiteiten van dit soort onderzoek worden uitgesloten ten voordele van organismen met een veel grotere dimensie in grote landen", besluit Marie-Claude Limbourg die verantwoordelijk is voor het B.USOC. Het is duidelijk dat het B.USOC een belangrijke rol zal blijven vervullen bij de coördinatie van het ruimteonderzoek.

↑ Vanaf het vluchtdek van de spaceshuttle Atlantis kijkt Marshallivins naar haar collega's die een ruimtewandeling maken (NASA).

Dossier Het internationaal ruimtestation ISS

Het ISS op het *web*

Nog veel meer informatie over het internationaal ruimtestation is te vinden op het internet.

De websites van onderstaande lijst zijn een eerste behoorlijke kennismaking met dit boeiend project.

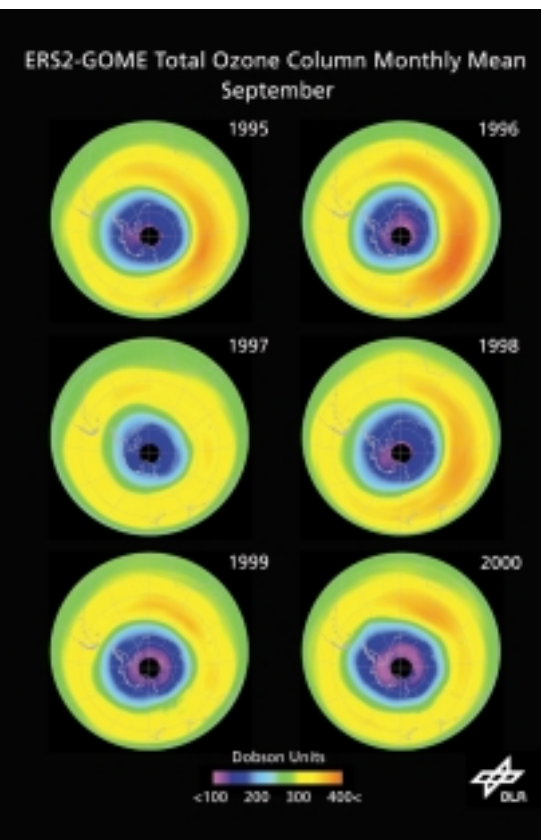
- <http://www.nasa.gov/> Uitstekende NASA-website met info over de verschillende NASA-programma's en -centra. Een goed vertrekpunt voor informatie over het ISS.
- <http://www.space.com/> Ruimtevaartactualiteit en informatie over de verschillende missies, lanceringen, wetenschappelijk ruimteonderzoek en sterrenkunde. Voor meer info over ruimtestations en het ISS, gebruik "search" en zoekwoorden als "space station", "ISS", "Mir", ...
- <http://spaceflight.nasa.gov/station/> Nieuws over het ruimtestation en antwoorden op verschillende vragen. Waar is het ruimtestation? Kan ik het volgen? Inclusief een virtuele verkenning van het ISS.
- <http://spaceflight.nasa.gov/spaceneeds/reports/index.html> Statusrapporten van de spaceshuttlevluchten en de activiteiten in en om het ISS.
- <http://www.boeing.com/defense-space/space/spacestation/index.html> De Boeing-webpagina voor het ISS. Met een overzicht van het project, informatie over de verschillende assemblagemissies en de verschillende componenten en structuren van het station.
- <http://www.cosmicimages.com/iss/overview.html> Mooie site met overzichten, nieuws, schema's, bemanningen, geschiedenis, onderzoek, links, Mir...
- <http://www.discovery.com/stories/science/iss/iss.html> Mooie site van Discovery.com over het ISS.
- <http://www.science.sp-agency.ca/K3-IMSPG-facilities.htm> Overzicht van de ISS-faciliteiten voor onderzoek in microzwaarte-kracht.
- <http://www.issnews.com/links.html> Links naar allerlei ISS-sites.
- <http://www.estec.esa.nl/spaceflight/zarya.htm> Antwoorden op veel gestelde vragen in verband met het ISS.
- <http://www.friends-partners.org/mwade/craftfam/usstions.htm> Overzicht van Amerikaanse plannen voor ruimtestations.
- <http://www.zarya.freemove.co.uk/Diaries/ISS/> Dagboek van de gebeurtenissen aan boord.
- <http://spaceflight.nasa.gov/station/crew/exp1/ex1logs.html> Commandant William M. Shepherd van de eerste permanente ISS-bemanning hield tijdens zijn verblijf van 136 dagen aan boord van het ISS een "logboek" bij dat hier in PDF-formaat kan opgehaald worden.
- <http://www.esa.int> Site van de Europese ruimtevaartorganisatie ESA. Voer bij "search" bijvoorbeeld "ISS".
- <http://www.estec.esa.nl/spaceflight/expfacil.htm> Overzicht van Europese faciliteiten voor experimenten op het ISS.
- <http://www.estec.esa.nl/spaceflight/iniss.htm> Een Europese kijk op het ISS-programma.
- <http://esapub.esrin.esa.it/onstation/onstation.htm> Newsletter van het Directorate of Manned Spaceflight and Microgravity van de Europese ruimtevaartorganisatie.
- <http://www.spaceflight.esa.int/file.cfm?filename=astronauts> Informatie over het European Astronaut Centre (EAC), thuisbasis van het Europese astronautencorps in Keulen (Duitsland).
- <http://www.oma.be/B.USOC/> Website van het B.USOC.
- <http://russianspaceweb.com/iss.html> Mooi overzicht van de geschiedenis van het ISS vanaf de eerste plannen voor ruimtestations met de Russische en Amerikaanse wortels van het ISS-programma en de bijdragen van de verschillende partners.
- <http://www.energiya.ru/> Site van het Russische ruimtevaartbedrijf Energija. Met Engelse teksten en nieuws over het ISS vanuit Russisch standpunt. Mooi fotoarchief.
- <http://www.space.gc.ca/> De Canadese ruimtevaartorganisatie Canadian Space Agency (CSA) en haar programma's, waaronder de Canadese bijdrage aan bemande ruimtemissies en het ISS. Ook interessante info over het ISS in het algemeen.
- http://jem.tksn.nasda.go.jp/index_e.html Over de Japanse bijdrage aan het ISS. Site van de Japanse ruimtevaartorganisatie NASDA.
- <http://ars.rm.asi.it/~webars/iss/issitEV.html> Over de Italiaanse bijdrage aan het ISS.
- <http://www.asi.it/> Over de Italiaanse ruimtevaartorganisatie Agenzia Spaziale Italiana en haar programma's.
- <http://www.inpe.br/programas/iss/ingles/default.htm> Over de Braziliaanse deelname aan het ISS.
- <http://www.agespacial.gov.br/english.htm> Over het Braziliaanse ruimtevaartbeleid.
- <http://spacehab.com/> Info over de producten van het commerciële bedrijf Spacehab, waarvan logistieke modules de ruimte ingingen naar het ISS.

Dossier Het internationaal ruimtestation ISS

Het Belgisch Instituut voor Ruimte-Aëronomie (BIRA)

De geschiedenis van de wetenschappelijke instellingen die zich nu samen op het plateau van Ukkel in de Brusselse agglomeratie bevinden, gaat terug tot de Hollandse periode. Zo werd de Koninklijke Sterrenwacht van België (KSB), opgericht in 1824 toen ons land nog niet onafhankelijk was, er in 1890 gevestigd. Aan de vooravond van de Eerste Wereldoorlog ontstond uit de KSB het Koninklijk Meteorologisch Instituut (KMI). Daaruit werd in 1964 nog eens het Belgisch Instituut voor Ruimte-Aëronomie (BIRA) opgericht. De drie instellingen hebben specifieke opdrachten die verband houden met de wetenschappelijke ontwikkelingen van de voorbije decennia.

↓ Veranderingen in het ozongat boven Antarctica gemeten door GOME. (doc ESA)

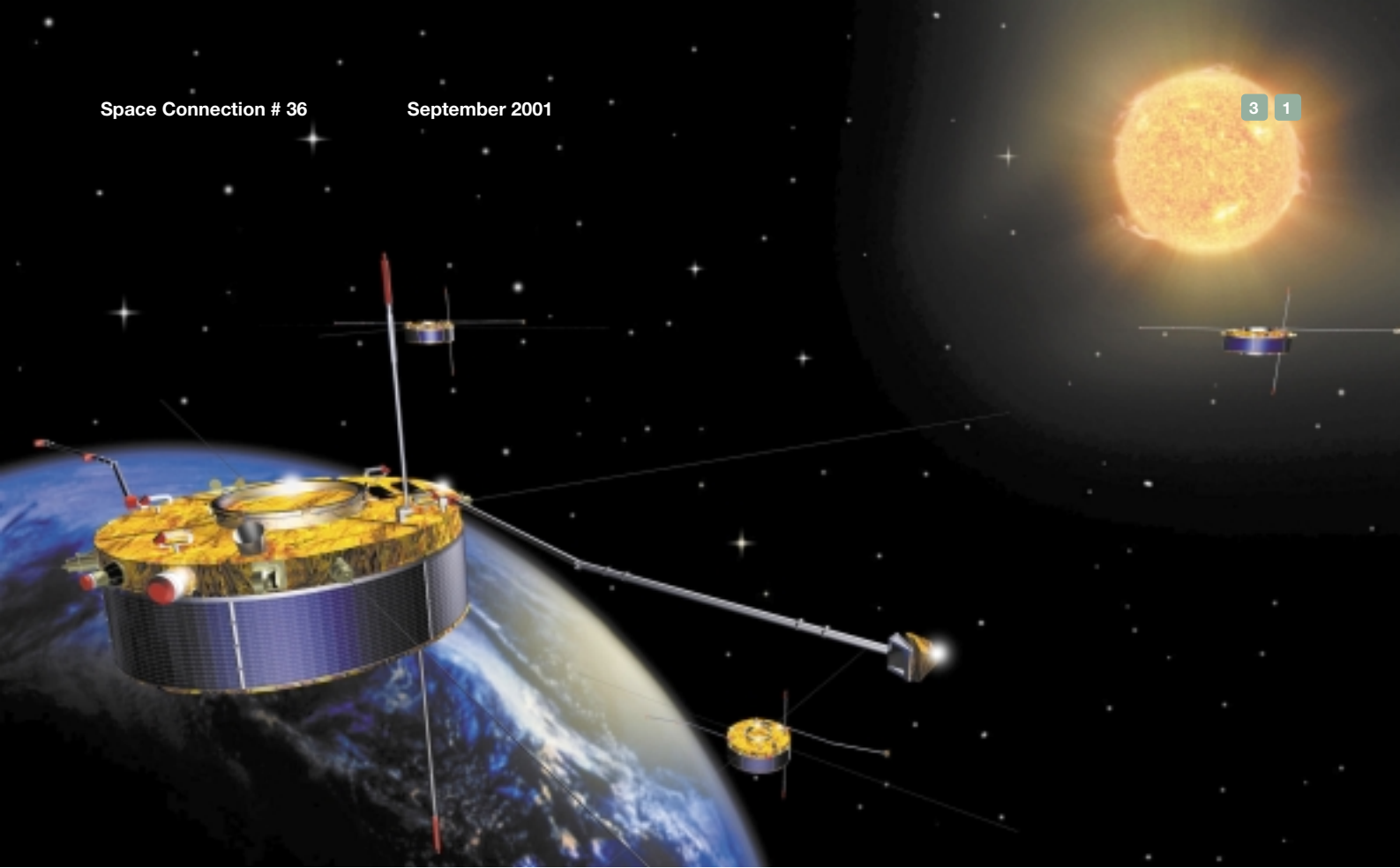

Reeds in 1939 had KMI-directeur J. Jau-motte binnen zijn instituut een project ontworpen om straling te bestuderen en de leiding ervan toevertrouwd aan M. Nicolet. Die werd benoemd tot secretaris-generaal van het bijzonder comité van het Internationaal Geofysisch Jaar 1957-1958 en meende net als toenmalig KMI-directeur J. Van Mieghem dat de diverse disciplines van de meteorologie en de aëronomie in het tijdperk van raketten en kunstmatige satellieten moesten worden toevertrouwd aan twee van elkaar onderscheiden instituten. Op deze manier werd op 25 november 1964 door een Koninklijk Besluit het jongste nationale wetenschappelijke instituut opgericht onder de naam "Belgisch Instituut voor Ruimte-Aëronomie" (BIRA) met als eerste directeur Professor Nicolet. De huidige BIRA-directeur is Paul Simon. Het Instituut staat onder het toezicht van de Federale diensten voor wetenschappelijke, technische en culturele aangelegenheden (DWTC).

Sinds 1992 werd geleidelijk aan op het plateau van Ukkel het Belgian User and Operation Centre (B.USOC) voor zogenaamde teleoperaties opgericht. Het wordt gezamenlijk door het BIRA en de DWTC beheerd. Het B.USOC geeft informatie en technische en operationele ondersteuning voor de onderzoekers en de Belgische industrie, betrokken bij ruimteonderzoek.

Wat is aëronomie?

"De aëronomie begint waar de atmosfeer eindigt", verklaart BIRA-onderzoeker Jacques Vercheval. "Anders gezegd is het de wetenschap die de bovenste delen van de aardse atmosfeer bestudeert. Onderaan valt het onderzoeksgebied van de aëronomie samen met de stratosfeer, m.a.w. met de atmosferische lagen die zich onmiddellijk boven de troposfeer bevinden, waar zich de belangrijkste weersverschijnselen afspelen. Naar boven toe strekt het zich uit in de

↑ Cluster (doc ESA).

interplanetaire ruimte tot afstanden van verschillende duizenden kilometer van de aarde. Daar is er geen atmosfeer meer maar bevindt men zich nog wel in het 'kielzog' van het magnetisch veld van onze planeet. De aëronomie bestudeert de onmiddellijke omgeving van de aarde in zijn quasi-totaliteit maar is ook op meer algemene wijze geïnteresseerd in de atmosferen van planeten, waar zich ionisatie- en ontbindingsverschijnselen voordoen die meestal door de straling van de zon in gang worden gezet."

Deze woorden roepen onmiddellijk de problemen op in verband met de ozonlaag, het broeikaseffect, de ultraviolette straling, de voortplanting van radiogolven in de ionosfeer, de magnetische stormen die de telecommunicatie verstoren, de stralings gordels die een bron van gevaar zijn voor astronauten en elektronische apparatuur aan boord van ruimtetuigen, de banen van satellieten verstoren en hun val veroorzaken enz... Het zijn zoveel elementen die het belang aantonen van een goede kennis en begrip van de verschijnselen die in het hoger gedeelte van de atmosfeer worden waargenomen.

Dit betekent voor het BIRA: gegevens verzamelen, interpreteren en bewaren met behulp van ruimte-experimenten aan boord van ballons, raketten of kunstmannen. Daarenboven is het noodzakelijk onderzoek in laboratoria uit te voeren om de fundamentele fysische parameters te bepalen. Het Instituut neemt ook deel aan de ontwikkeling van technieken op het vlak van apparatuur en de informatica, nodig voor het verzamelen van gegevens in de ruimte en voor hun validatie vanop de grond. Voor de interpretatie van deze gegevens zijn krachtige computerhulpmiddelen nodig. Zo kunnen modellen van de atmosfeer worden ontwikkeld om de aëronomische processen te kunnen begrijpen en voorzien en simulaties te realiseren, gebaseerd op scenario's die een eventuele verandering van ons milieu voorstellen.

"De wezenlijke kenmerken van het wetenschappelijk onderzoek in een Instituut als het BIRA zijn dus het interdisciplinair werken, de geografische globaliteit van de bestudeerde verschijnselen en de continuïteit in de tijd. Het grootste deel van de waargenomen en bestudeerde geofysische verschijnselen strekken zich immers over

uiterst lange perioden uit. Deze activiteiten maken deel uit van nationale programma's of internationale programma's van de Europese Unie, de ESA en de Amerikaanse, Russische en Franse ruimtevaartagentschappen. Ze hebben vooral betrekking op het onderzoek van de ozonlaag, de straling van de zon, het opstellen van modellen van de atmosfeer, de interactie tussen de zonnewind, de magnetosfeer en de ionosfeer en op de ontwikkeling van specifieke instrumenten voor de betreffende ruimtemissies", verduidelijkt directeur Paul Simon.

Atmosfeer en stratosfeer

De atmosfeer van de aarde is onderverdeeld in verschillende "sferen" in functie van de variatie van de temperatuur met de hoogte. Naargelang men hoger gaat treft men aldus opeenvolgend de troposfeer, de stratosfeer, de mesosfeer, de thermosfeer en de exosfeer aan. Normaal behoort de studie van de troposfeer (die 85% van de totale massa van de atmosfeer bevat) tot het domein van de meteorologie en de klimatologie, maar bepaalde chemische bestanddelen uit de stratosfeer kunnen erin aanwezig zijn (zelfs onder

→ Envisat (doc ESA).

de vorm van "sporen") en schade berokkenen aan onze gezondheid of aan de vegetatie.

In tegenstelling tot de troposfeer stijgt in de stratosfeer de temperatuur met de hoogte wegens de absorptie van het grootste deel van de UV-straling van de zon door de ozonlaag. Door de ozonlaag is op aarde leven mogelijk. Een twintigtal jaar geleden ontdekten onderzoekers boven de zuidpool een gat in de ozonlaag. Dit verscheen in het zuidelijk halfrond elk jaar weer in de herfst en de winter. Men neemt aan dat door de mens geproduceerde broom- en chloorverbindingen grotendeels aan de basis liggen van de ozonafname in de atmosfeer. Door het BIRA ontwikkelde wiskundige modellen houden rekening met deze algemene afname en met de vorming van een ozongat, niet alleen boven de zuid- maar ook boven de noordpool.

Het was dus van belang de evolutie van deze afname op te volgen als men weet dat de UV-straling van de zon aan de basis kan liggen van huidkankers of staar. Daarom zullen de instrumenten op de komende Europese aardobservatiesatellieten bijdragen tot een beter begrip van het verband dat er kan zijn tussen de afname van de ozonlaag en de veranderingen in het klimaat. Het BIRA neemt regelmatig deel aan Europese waarnemingscampagnes van de ozonlaag met behulp van stratosferische ballonnen die vanaf de basis Esrange in Kiruna (Zweden) worden opgelaten en doet eveneens mee aan het experiment GOME (Global Ozone Monitoring Experiment) aan boord van de satelliet ERS 2.

GOME bestaat uit een mechanisme dat het aardoppervlak afspeurt, vier spectrometers en fotodioden. Het experiment meet doorlopend en over het geheel van het aardoppervlak de door de atmosfeer verspreide spectrale straling en de zonneflux van het ultraviolet tot het nabije infrarood. De spectrometrische analyse van deze radiometri-

sche metingen laat toe in verticale richting talloze sporengassen te detecteren (zuurstof, broommonoxide, stikstof- en chloordioxide...) evenals de verticale verdeling van ozon. De met GOME bekomen radiometrische en chemische informatie laat tevens toe de intensiteit van de ultraviolette (UV-B) en zichtbare zonnestraling op het aardoppervlak te evalueren.

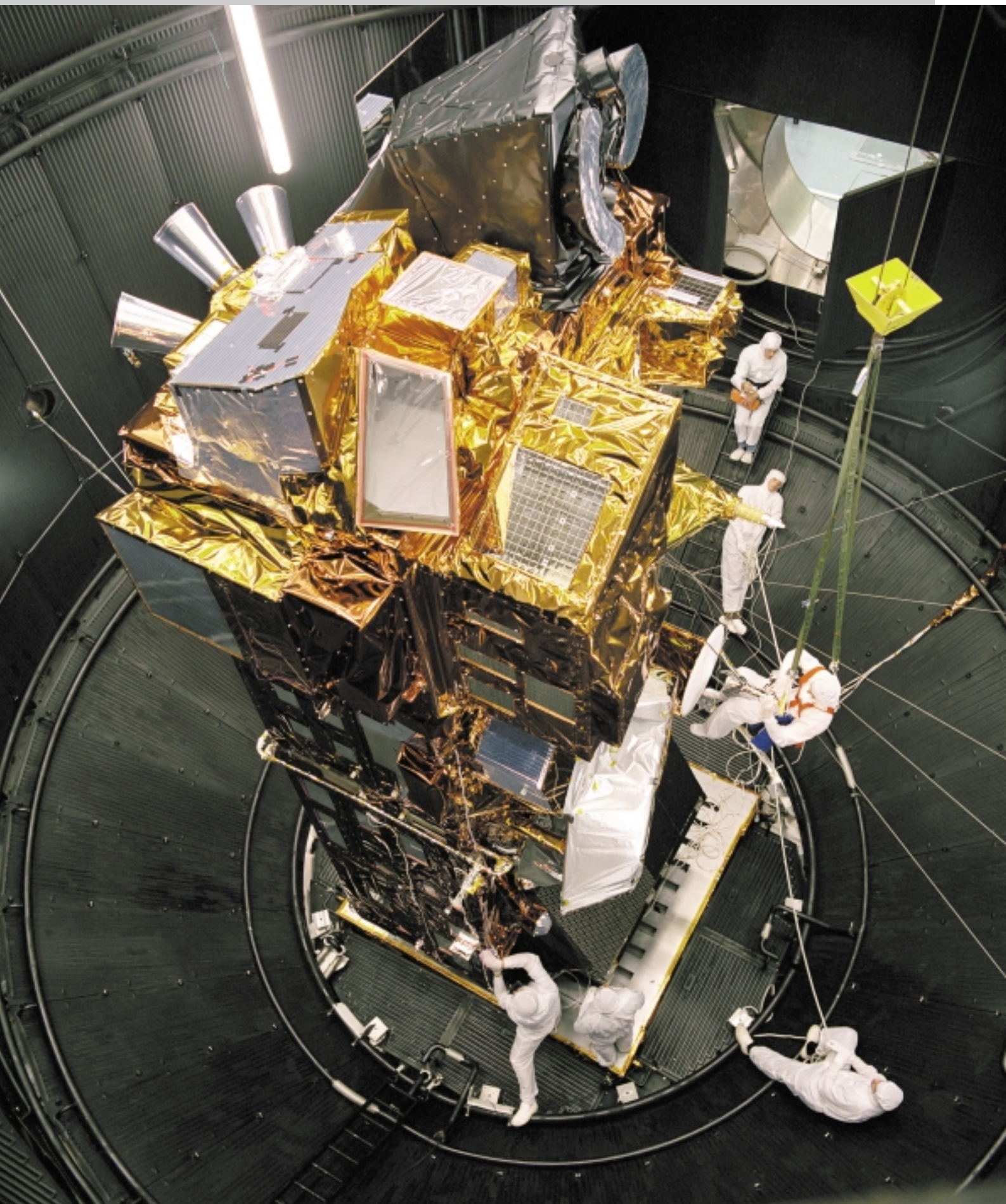
Op het vlak van de ultraviolette straling van de zon ontwikkelde het BIRA de spectrograaf SOLSPEC (Solar Spectrum), die de zonnestraling meet tussen 180 en 3200 nanometer van het ultraviolet tot het infrarood. SOLSPEC bepaalt hoe de energie van de zon wordt verdeeld in functie van de golflengte en varieert gedurende een elf jaar durende cyclus van zonneactiviteit. Het experiment laat ook toe het verband te onderzoeken tussen de variatie in de energie van de zon en veranderingen van het klimaat. Het instrument vloog vier keer aan boord van de Amerikaanse spaceshuttle tijdens de missies Spacelab 1 en Atlas 1, 2 en 3. Een nieuwe missie is voorzien aan boord van het International Space Station ISS.

Stratosferische aerosols

De aerosols in de atmosfeer bestaan uit fijne deeltjes, afkomstig van de aarde (vulkaanuitbarstingen) of uit de kosmos (stofdeeltjes van meteorieten). Ze spelen een belangrijke rol bij de afbraak van ozon en de hoeveelheid licht die het aardoppervlak bereikt. Ze worden ook door het BIRA bestudeerd door de horizon van de aarde vanuit stratosferische gondels te fotograferen. De aerosols worden zichtbaar door de verspreiding van het zonlicht en de onderzoekers bepalen hun grootte, aantal en de refractie-index van de materie waaruit ze bestaan in functie van de hoogte. Hun concentratie werd eveneens waargenomen met radiometrische en spectroscopische hulpmiddelen vanuit ruimtetuigen.

Op 31 juli 1992 lanceerde de Amerikaanse spaceshuttle Atlantis het recupereerbare Europese ruimteplatform EURECA met een massa van 4500 kg en plaatste het twee dagen later in een baan om de aarde op een hoogte van ongeveer 500 km. Aan boord bevonden zich 15 volledig automatische instrumenten, die 71 verschillende experimenten realiseerden. Ze waren voorbereid door Europese en Amerikaanse geleerden in domeinen als de microzwaartekracht, de levens- en materiaalwetenschappen, de radiobiologie en de astronomie. Onder de 37 ESA-experimenten waren er drie met een Belgische hoofdonderzoeker (van de Université Libre de Bruxelles, het Koninklijk Meteorologisch Instituut en het BIRA) en met een Belgisch aandeel in verschillende andere. Het gaat in het bijzonder om de meting van het zonnenspectrum (SOSP) door het BIRA en het experiment ORA (Occultation Radiometer) van het BIRA, gerealiseerd in samenwerking met de universiteit van Oxford (Groot-Brittannië). Het had als doel gedurende een periode van minstens zes maanden bepaalde weinig voorkomende gassen en aerosols in de mesosfeer en de stratosfeer te meten. EURECA werd op 24 juni 1993 terug opgepikt door de spaceshuttle Endeavour na meer dan een miljard gegevens naar de aarde te hebben doorgestuurd!

Op een ogenblik dat de publieke opinie ontdekt in welke mate ons milieu een kostbaar bezit is, zal Europa de satelliet Envisat lanceren, een 10 meter lang gevaarte (zonder rekening te houden met een 25 meter groot zonnepaneel voor de energievoorziening) en met een massa van meer dan 8 ton. De tien wetenschappelijke instrumenten aan boord zullen permanent de atmosfeer, de oceanen, de poolkappen, de continenten en de vegetatie op de aarde bekijken. Op het vlak van de waarneming van de atmosfeer neemt het BIRA deel aan het experiment GOMOS (Global Ozone Monitoring by Occultation of Stars). Dit apparaat bestaat uit een telescoop en

twee spectrografen, gemonteerd op een oriënteerbaar platform, en analyseert het licht van een ster en de veranderingen die het ondergaat wanneer men deze ster doorheen de atmosfeer van de aarde bekijkt. Op deze manier kan de concentratie van gassen in de stratosfeer gemeten worden. Het gaat in het bijzonder om ozon, maar ook om een profiel van NO_2 , NO_3 , H_2O en van aërosols.

Magnetosfeer en zonnwind

Voor de uitvinding van de microscoop lag de wereld van het oneindig kleine buiten het bereik van de onderzoekers. De ruimtetuigen zijn nu onze microscopen geworden want met hen kunnen we de relatie tussen de aarde en de zon ontdekken. De foto's van de Amerikaanse satelliet Image (gelanceerd op 26 maart 2000) onthulden reeds de vorm van de magnetosfeer (die bestaat uit de hoogste geïoniseerde - dwz. elektrisch geladen - lagen boven de atmosfeer), die de aarde beschermt tegen de kosmische stra-

ling en het voortdurend bombardement door de deeltjes van de zonnwind. Ze toonden aan dat de circulatie van geïoniseerde gassen veel complexer is dan de geleerden dachten.

De vier Cluster-satellieten van ESA vliegen momenteel in formatie rond de aarde in een baan waarin ze regelmatig doorheen de grensgebieden gaan waarin de invloeden van de zonnwind en van het magnetisch veld van de aarde zich doen gelden. Hun waarnemingen bevestigden niet alleen deze eerste bevindingen maar toonden ook aan dat de magnetopauze (de grens van de magnetosfeer) geen eenvoudige meetkundige vorm heeft. De magnetopauze bestaat in werkelijkheid uit een onregelmatig grensgebied dat ook veranderlijk is en dat doorlopen wordt door grote golven met een lengte van verschillende honderden kilometer die zich met een snelheid van 80 km/s (288.000 km/h) verplaatsen als gevolg van de zonnwind.

Het mechanisme dat de zonnwind, de kosmische straling, het magnetisch veld van de aarde, de Van Allen-stralingsgordels rond de aarde enz... met elkaar verbindt is het onderzoeksobject van een gespecialiseerd BIRA-labo. De verschijnselen die zich in de magnetosfeer voordoen kunnen immers niet alleen een nefaste weerslag hebben op de nuttige lading aan boord van satellieten (in het bijzonder de telecommunicatiesatellieten) of op de kunstmanen zelf (de zonnepanelen), maar ze kunnen eveneens de oorzaak zijn van storingen bij de elektriciteitsvoorzieningen of van corrosie van pijplijnen. Toen ESA en NASA besloten samen een ruimtesonde te ontwikkelen (die de naam Ulysses kreeg en gelanceerd werd op 6 oktober 1990) om de eigenschappen van het interplanetaire midden en van de zonnwind buiten het vlak van de ecliptica (waarin de meeste planeten rond de zon draaien) te bestuderen, stelde het BIRA

voor aan deze interplanetaire missie deel te nemen door de waarnemingen te analyseren en te interpreteren, die tegelijkertijd worden uitgevoerd met behulp van verschillende meetinstrumenten aan boord van deze sonde. De bedoeling was deze waarnemingen te gebruiken om theoretische modellen, ontwikkeld door het laboratorium van Michel Roth en Joseph Lemaire, te testen en te verbeteren.

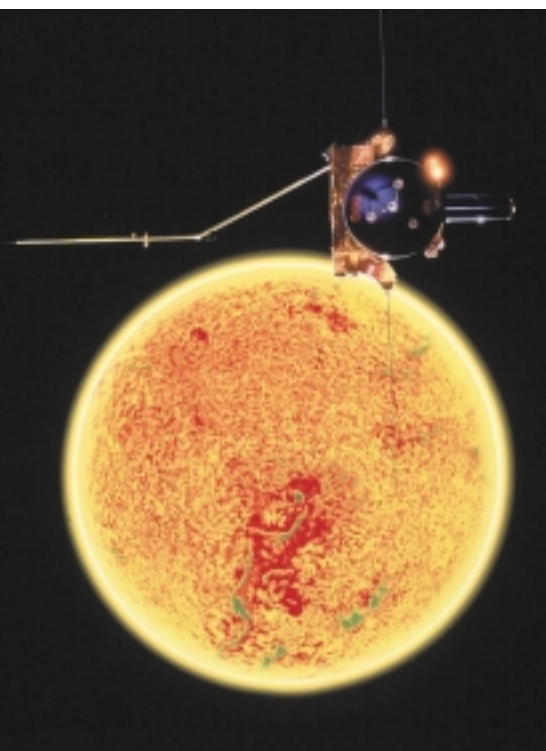
Planeten en kometen

De Grieken kenden slechts de planeten die wij met het blote oog kunnen zien. Ze noemden ze naar de goden uit hun mythologie en wij kennen ze onder hun Latijnse namen: Mercurius, Venus, Mars, Jupiter en Saturnus. Aan deze lijst werden later Uranus, Neptunus en Pluto toegevoegd en het is nog steeds niet zeker dat hij volledig is. Maar de planeten zijn niet de enige hemellichamen in ons zonnestelsel. Met behulp van een kleine telescoop kunnen wij vandaag gemakkelijk de satellieten identificeren die rond Jupiter draaien, de ringen rond Saturnus waarnemen en, met wat geluk, de snelle passage van een komeet zien.

Sinds ongeveer 40 jaar interesseren astrofysici zich voor de planet Mars en zijn atmosfeer en de mogelijkheid er een of andere vorm van leven aan te treffen. Het BIRA heeft bij de missie Mars 96 stevige ervaring opgedaan bij de uitwerking van theoretische modellen en bij de ontwikkeling van kwalitatief hoogstaande instrumenten en stelt nu twee experimenten voor de ESA-missie Mars Express voor, die in 2003 van start moet gaan. Het gaat om de experimenten DYMIX waarbij Frankrijk, Rusland, Hongarije, de Verenigde Staten en België samenwerken en SPICAM-Light, gezamenlijk gerealiseerd door Frankrijk, Rusland, de Verenigde Staten en ons land.

Het experiment DYMIX zal met veel oog voor detail de interactie tussen de zonnwind en

↓ Ulysses (doc ESA).

de neutrale en geïoniseerde atmosfeer van de rode planeet onderzoeken met behulp van de techniek van massaspectroscopie. Het experiment SPYCAM-Light zal de chemische samenstelling en de dynamica van de evolutie van de Marsatmosfeer bestuderen met behulp van een UV/IR-spectrometer (ultraviolet en infrarood). De UV-spectrometer zal vooral ozon, aërosols, temperatuur en ionosferische samenstelling meten terwijl de IR-spectrometer, die volledig door het BIRA werd ontwikkeld, vooral waterdamp, de dichtheid van de atmosfeer, aërosols en CO zal meten. Hij zal eveneens de mogelijke aanwezigheid van moleculen van stabiel koolstof in de atmosfeer van de planeet waarnemen. De resultaten van deze metingen zullen vervolgens in wiskundige modellen worden ingebracht om een samenhangende voorstelling te bekomen van de chemische samenstelling van en het weer in de atmosfeer van Mars, twee elementen die zouden moeten toelaten de oxyderende capaciteit van deze atmosfeer te bepalen evenals de UV-flux op het Marsoppervlak. Deze twee parameters zijn zeer belangrijk voor de oxidatie van mineralen en eventuele organische moleculen.

Anderzijds interesseren de wetenschappers zich bijzonder voor kometen omdat ze bepaalde substanties bevatten die zich in de interstellaire ruimte bevonden op het ogenblik van de geboorte van ons zonnestelsel. Die worden aldus beschouwd als reliëken van het primitieve materiaal waaruit de zon en de planeten 4,5 miljard jaar geleden ontstonden. Ze lijken ook een essentiële rol te hebben gespeeld bij de biologische evolutie van de aarde doordat ze water en koolstofhoudende materie aanvoerden. De ESA-missie Rosetta werd in 1993 weerhouden als derde hoeksteen van het programma Horizon 2000. Begin 2003 zal een Ariane 5-raket deze sonde naar de komeet 46P/Wirtanen lanceren waarmee hij in november 2011 een rendez-vous heeft. In de loop van de meer dan acht

jaar durende reis zal Rosetta nog de planetoiden Otawara (in juli 2006) en Siwa (in juli 2008) voorbijvliegen. In 2012 zal de sonde in een baan rond de komeet komen en het hemellichaam gedurende 17 maanden begeleiden, wanneer het steeds dichterbij de zon komt. Rosetta zal ook een lander op het oppervlak van de komeet Wirtanen laten afdalen om de topografie en de chemische samenstelling te bepalen. Dit ambitieuze project kon bijgevolg de BIRA-onderzoekers niet onverschillig laten en ze zijn momenteel betrokken bij de realisatie van bepaalde experimenten en de ontwikkeling van wetenschappelijke instrumenten.

“Het onderzoek met betrekking tot de aardwetenschappen, dat van nature interdisciplinair en dus complex is, is veel verschuldigd aan de ontwikkeling van nieuwe apparatuur, zowel op de aarde als in de ruimte, numerieke simulaties en waarnemingscampagnes. De aëronomie heeft als gevolg van deze verschillende instrumenten al voor spectaculaire wetenschappelijke doorbraken gezorgd, in het bijzonder bij een beter begrip van het gat in de ozonlaag boven de zuidpool en bij de globale gevolgen van de chloorsamenstellingen”, vertelde BIRA-directeur Paul Simon onlangs.

**Belgisch Instituut
voor Ruimte-Aëronomie (BIRA)**

Ringlaan 3
1180 Brussel
tel.: 02/373.04.04
fax: 02/374.84.23
www.oma.be/BIRA-IASB/

**Belgian User Support
and Operation Centre (B.USOC)**

Ringlaan 3
1180 Brussel
tel.: 02/373.04.47
of 02/373.04.49
fax: 02/373.04.52
www.oma.be/B.USOC

Belgische actualiteit

Grote Belgische armen besturen Ariane 5

De besturing van een krachtige lanceerraket als Ariane 5 zou onmogelijk zijn zonder een systeem dat nauwkeurig en snel grote krachten kan opleggen op de straalpijpen van de motoren. De stuwkracht, die bij de lancering 1200 ton bedraagt, moet stevig gestuurd worden om de lanceerraket met een massa van 750 ton op de juiste koers te houden. Hiervoor zorgt de servobesturing die werd gerealiseerd door SABCA, een van de steunpilaren van de Ariane-familie in België.

“De hydraulische systemen van de motor-activatiegroep (GAM), die de Vulcain-motor stuurt en de activatiegroepen van de straalpijpen van de vastebrandstofraketten (GAT), behoren tot de krachtigste ter wereld”, verklaart Remo Pellichero, gedelegeerd bestuurder van de Société Anonyme Belge de Construction Aéronautique, beter bekend als SABCA. Bij deze aanzienlijke stuwkracht, die meer dan 350 kW bedraagt voor de GAT, moeten deze vijzels een zeer grote snelheid koppelen aan de besturing. “Wat wij voor Ariane 5 hebben ontwikkeld heeft ons een grote technologische deskundigheid opgeleverd die we ook hopen te kunnen gebruiken bij andere luchtvaart-toepassingen zoals het toekomstige grote vliegtuig A380 van Airbus Industrie.”

Naast de hydraulische systemen realiseert SABCA eveneens de onderste en bovenste “rokken” van de vastebrandstofraketten. “Deze structuren zijn complexer dan ze lijken omwille van de grote krachten die ze moeten doorstaan”, merkt Remo Pellichero op. SABCA levert ook het chassis van het apparaat dat de trillingen filtert tussen de vastebrandstofraketten en het onderste deel van de centrale cryotechnische trap van de Ariane 5. Bij een lancering verplaatsen de vastebrandstofraketten zich immers 10 tot 16 centimeter t.o.v. de centrale trap.

Hoger tempo en grotere kracht

De productie in een hoger tempo is voorzien verklaart hij: “Wij hebben een aange-

past plan ontwikkeld waarbij we minder cycli nodig hebben en een investeringsplan met Arianespace om in 2004 een tempo van acht lanceerraketten per jaar te bereiken.” Voor deze snellere productie is nieuwe specifieke apparatuur nodig zoals een grote toren voor de bewerking van de kronen met een diameter van 4 meter van de rokken. Daarin moeten met grote nauwkeurigheid talloze gaten worden geboord.

Ook de overgang naar nieuwe versies van de Ariane 5 is reeds gerealiseerd en SABCA werkt nu aan de uitrusting van Ariane 5-raketten, die worden voorzien met nieuwe rakettrappen. Die oefenen nog meer krachten uit. Ze kunnen een 30% zwaardere nuttige lading worden gelanceerd.

Toekomstvisie

Voor Remo Pellichero zullen SABCA en België een belangrijke rol in het Ariane-programma blijven spelen. “Wij maken deel uit van de Ariane-familie, die wij ook ondersteunen. Wij hebben aanzienlijke inspanningen geleverd om de doelstellingen te bereiken, maar die waren ook nodig om ons op de markt te handhaven.”

In de ruimtevaartsector is België gekend als “het grootste van de kleine landen”. De Belgische overheid voert een zeer voluntaristisch ruimtevaartbeleid, merkt Remo Pellichero op. “Bij ons is innovatie geen ijdel begrip en het Ariane-programma vormt een uitzonderlijke gelegenheid om onze deskundigheid te ontwikkelen. Dat hebben onze bewindvoerders zeer goed begrepen.”

Het Ariane-programma werd in 1973 in Brussel geboren als gevolg van de inspanningen van een Belgisch minister met een duidelijke visie (Charles Hanin, nvdr). België mag hier vandaag fier op zijn en steunt erop bij de voorbereiding van zijn toekomst in de ruimtevaart.

(uit e.space nr. 166 van juni 2001, gepubliceerd door Arianespace)

Belgische actualiteit

Een Belg verantwoordelijk voor de strategie en de externe relaties bij **ESA**

De ESA-Raad heeft tijdens zijn bijeenkomst op 20 en 21 juni 2001 in Parijs voor een periode van vier jaar de Belg Jean-Pol Poncelet gekozen als nieuwe directeur voor de Strategie en de Externe Relaties van de Europese ruimtevaartorganisatie.

Poncelet is 51 jaar en bezit een diploma natuurkunde van de Universit  Catholique de Louvain (1973). Hij werkte eerst gedurende een jaar aan deze universiteit en daarna als ingenieur bij Belgonucl aire (1974-1979). Vervolgens was hij onderzoeker bij de Fondation universitaire luxembourgeoise (1979-1985). Sinds 1990 vervult hij een leeropdracht in het hoger onderwijs op het vlak van energie/milieu. Poncelet oefende eveneens verschillende functies uit in verscheidene ministeries (wetenschapsbeleid, economische zaken) en

was raadgever over problemen in verband met nucleaire veiligheid bij de Staatssecretaris voor Leefmilieu (1987-1991). Tijdens zijn politieke loopbaan was Jean-Pol Poncelet lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers (1991-1995), alvorens de functies van Vice-Premier, Minister van Defensie en Minister van Energie (1995-1999) uit te oefenen. Hij zetelt momenteel nog als volksvertegenwoordiger.

Antonio Rodot , directeur-generaal van ESA is verheugd over de beslissing van de Raad: "De gevarieerde loopbaan en de grote politieke ervaring van Jean-Pol Poncelet zullen ongetwijfeld ESA helpen bij het maken van juiste keuzes op strategisch vlak, zowel in een Europese als een internationale context." (ESA-communiq , 21 juni 2001)

SAIT neemt deel aan Iridium

Sait Communications (voorheen Sait RadioHolland) gevestigd te Brussel is door Iridium Satellite gekozen als   n van de belangrijkste leveranciers van wereldwijde mobilofonie en digitale communicatie via satelliet op de oceanen, aan boord van vliegtuigen en in de poolgebieden. Het stelt zijn 80 jaar lange ervaring ten dienste van de mobiele telecommunicatie van het Iridium-systeem, dat bestaat uit 66 satellieten in een lage baan om de aarde. Dit systeem wordt nu operationeel gehouden door Boeing en biedt het voordeel dat de abonnees onmiddellijk en op elk punt van de aarde met het Iridium-systeem kunnen verbonden worden. Het systeem werd ontworpen door Motorola en gerealiseerd in samenwerking met Lockheed Martin. Het heeft 5 miljard dollar gekost.

De firma Iridium is failliet gegaan omdat ze het systeem niet rendabel kon maken als gevolg van de te hoge prijs voor de communicatie en de te grote mobilfoons. De satellietconstellatie moest dus vernietigd worden door de kunstmanen in de atmosfeer te laten opbranden. Maar het systeem werd gered doordat het nieuwe bedrijf Iridium Satellite het opkocht. Deze reddingsoperatie was mogelijk door de belangstelling van het Pentagon, die het systeem wil gebruiken om directe verbindingen te maken met zijn 20.000 agenten verspreid over heel de wereld. Vanaf juni dit jaar commercialiseert Iridium Satellite een globale dienstverlening tussen haar mobilfoons met de uitwisseling van gegevens en Internet-verbindingen met laag debiet met behulp van regionale leveranciers zoals Sait Communications.

www.saitcommunications.com

Voorstelling van **ESO** in België

20 november 2001, Planetarium

De Belgische deelname aan ESO (European Southern Observatory) begon 40 jaar geleden.

Op 20 november zal ESO, bij monde van zijn directeur-generaal mevrouw C. Cesarsky, in het Planetarium te Brussel zowel zijn verwezenlijkingen als zijn toekomstige projecten inzake astronomisch toponderzoek voorstellen. De wetenschappers die dit observatorium van zeer hoog niveau gebruiken zullen eveneens het belang van ESO komen toelichten voor de Belgische wetenschappelijke middens. Anderzijds zullen ook industri len over hun samenwerking met ESO getuigen in hoogtechnologische sectoren.

Voor meer inlichtingen contacteert u : Alain HEYNEN, tel: 02/238.34.17, e-mail: heyn@belspo.be

Jonge Europeanen tekenen vlag van de Aarde

Dessin de la laur ate belge S gol ne Dumez (*doc ESA*).

De wedstrijd "Een vlag voor de Aarde", georganiseerd door de ESA om de lancering van de nieuwe aardobservatiesatelliet Envisat te vieren, werd een groot succes. Meer dan 11.000 kinderen uit de 15 ESA-lidstaten en Canada (dat meewerkt aan het Envisat-project) hebben tekeningen ingestuurd. 16 geselecteerden (  n uit elk land) werden door ESA uitgenodigd op het 44ste lucht- en ruimtevaartsalon van Le Bourget in juni. Daar werd Anke Hartmanns uit Duitsland als laureate uitgeroepen. Haar tekening zal de raket sieren die Envisat vanaf de ruimtehaven Kourou zal lanceren. De Belgische winnares is S gol ne Dumez (10 jaar) uit Maillen. Eenmaal in de ruimte zal Envisat de grootste en meest complexe aardobservatiesatelliet zijn die ooit in Europa werd gebouwd en   n van de eerste wereldleveranciers van gegevens over het milieu. Envisat zal een belangrijke bijdrage leveren tot een beter begrip van milieuproblemen. Al de winnende tekeningen zijn te bewonderen op:

<http://www.esa.int/envisatcompetition>

Winnende tekening (*doc ESA*).

Belgische actualiteit

Frans-Belgische samenwerking voor *aardobservatie*

STEREO (Support To Exploitation and Research in Earth Observation) is een nieuw Belgisch programma voor aardobservatie dat op de Minister-raad van 31 maart werd goedgekeurd. Dit programma moet een antwoord bieden op de specifieke behoeften van de federale Ministeries van Landbouw (landbouwbeheer) en Landsverdediging (cartografische toepassingen, ondersteuning bij humanitaire opdrachten), van het Nationaal Instituut voor de Statistiek en van de regionale Ministeries van Ruimtelijke Ordening (geografische informatiesystemen). Het zal deel uitmaken van de activiteiten van de DWTC (Federale diensten voor wetenschappelijke, technische en culturele aangelegenheden) op

het vlak van duurzame ontwikkeling. Het moet de wetenschappelijke kennis van de Belgische onderzoekers op wereldvlak versterken binnen internationale organisaties zoals ESA, de Europese Unie, de Verenigde Naties...

Voortbouwend op de resultaten van het Telsat-programma besteedt STEREO in het bijzonder aandacht aan de steeds grotere betrokkenheid van de eindgebruiker bij het vastleggen van de behoeften bij de gezochte informatie en de eindproducten en -diensten. De bestaande informatie- en omkaderingsdienst Eodesk (<http://telsat.belspo.be>) zal in de beheerscel van het programma geïntegreerd worden. Tij-

dens het de ruimtevaartsalon van Le Bourget hebben Frankrijk en België onlangs hun samenwerking bij aardobservatie met behulp van satellieten bevestigd: deze samenwerking heeft betrekking op de satelliet SPOT 5 die begin 2002 moet gelanceerd worden en op zijn instrument Végétation 2 voor de Europese Commissie (waarvan de gegevens opgeslagen en verwerkt worden door de VITO in Mol). Het Belgische Ministerie van Landsverdediging gaat overigens ook deelnemen aan de financiering van de Franse spionagesatelliet Helios 2. Voor hulp- en veiligheidsopdrachten zal het van de Helios-opnamen met een hoge resolutie (in de orde van een tiental centimeter) kunnen gebruik maken.

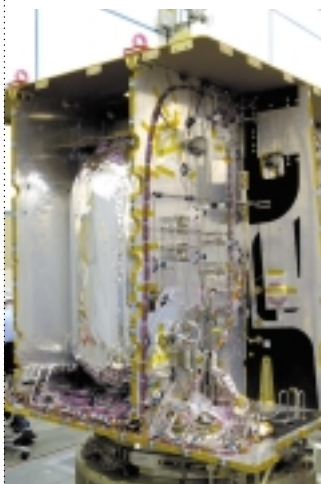
België aan boord van *Marssondes*

Zowel de Belgische industrie als de Belgische onderzoekers nemen deel aan de verkenning van Mars. De Japanse sonde Nozomi is sinds 4 juli 1998 op weg naar de Rode Planeet en heeft een beeldspectrometer aan boord met een geminiaturiseerde telescoop waarvan de steun voor de spiegel gebouwd werd door het bedrijf AMOS (Luik). Nozomi moet begin 2004 in een baan rond Mars komen en de bovenste lagen van de Marsatmosfeer bestuderen.

In juni 2003 moet Europa met behulp van een Russische Sojoez-raket zijn eerste sonde naar een andere planeet sturen. In december van dat jaar komt Mars Express in een baan om Mars om te speuren naar sporen van water en om de atmosfeer van de planeet beter te begrijpen... Het Belgisch Instituut voor Ruimte-Aëronomie (BIRA) neemt aan de ontwikkeling en het gebruik van de spectrometer SPICAM deel. Die moet de atmosferische bestanddelen analyseren. Voor

de aankomst laat de Marssonde in een kleine capsule de micro-robot Beagle 2 los die met behulp van airbags op het Marsoppervlak moet terechtkomen. Sonaca in Gosselies heeft de koolstofvezelstructuur ontwikkeld, gebouwd en getest van het thermisch schild dat Beagle 2 tijdens zijn doortocht door de Martiaanse atmosfeer moet beschermen.

Vluchtmodel van Mars Express
(doc ESA).

Ondergrond geeft geheimen prijs dankzij satellieten

MICA is het Laboratoire de Caractérisation des Matières Minérales naturelles, dat ook het Geo-eco Resources Characterisation Lab wordt genoemd, van de Université de Liège. Deze pool van deskundigheid op het vlak van de aardwetenschappen werd in 1996 opgericht door Professor Eric Pirard en heeft internationale uitstraling. Een tiental ingenieur-geologen en technici in informatica en mechanica ontwerpt en test er middelen en methoden waarmee grondstoffen bestemd voor de industrie kunnen geïdentificeerd en geëvalueerd worden. De MICA-activiteiten combineren wiskundige modellen en numerieke opnamen van de microscopische analyse van korrelig materiaal met statistische hulpmiddelen tot prospectie vanuit de ruimte dankzij de analyse van de spectrale signatuur van de geobserveerde oppervlakken.

GIROS (Geological Information from Radar and Optical Satellites) is één van de projecten die de deskundigheid combineert van MICA voor geologisch informatiebeheer, van het CSL (Centre Spatial de Liège) voor de verwerking van opnamen van satellieten en van het BUGECO (Bureau of Geological Consultancy), een Belgische consultant op het vlak van mijnbouw die peilingen uitvoert in West-Afrika. Professor Pirard verklaart het belang van dit multidisciplinair project: "Het komt erop aan om via satelliet, dankzij radarinterferometrie en multispectrale waarnemingen, alle geologische breukzones te identificeren en ze te classificeren volgens de oriëntatie en de nabijheid van bepaalde soorten rotsformaties. Zo worden vanuit de ruimte een hele reeks elementen zichtbaar die interessante zones zichtbaar maken met goede eigenschappen voor ontginningsprospectie." Deze techniek voor het ontdekken van goede ertsaders trok de aandacht van de Zuid-Afrikaanse groep Anglo-American, een wereldleider op het vlak van goudprospectie... Deze originele knowhow wordt commercieel geëxploiteerd door KeyObs, een KMO die werd opgericht in het kader van WSL (Wallonia Space Logistics). www.ulg.ac.be/mica

Belgische actualiteit

Vito ontwikkelt *vliegtuigscanner* voor ESA

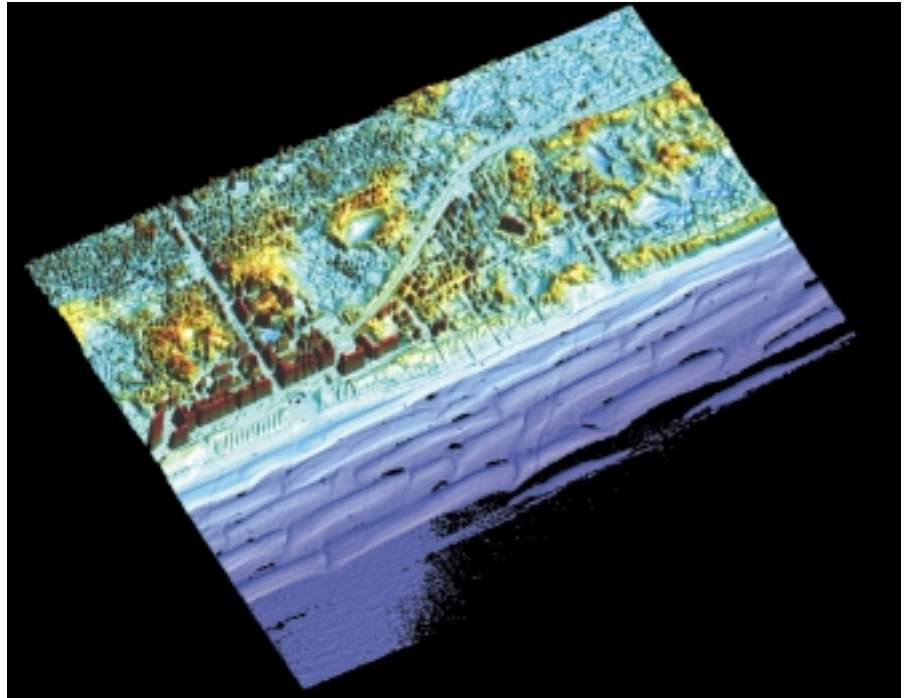
(doc Vito)

De Europese ruimtevaartorganisatie ESA bereidt een Explorer-missie voor, die een beter inzicht moet verschaffen in de milieu- en landprocessen op aarde. Vito werkt samen met het Zwitserse laboratorium RSL mee aan deze voorbereiding door de ontwikkeling van de hyperspectrale vliegtuigscanner APEX (Airborne prism experiment). Die meet het volledige bereik van de teruggekaatste zonnestraling op het aard- of wateroppervlak.

APEX moet de ESA toelaten om de geplande hyperspectrale ruimtevluchten te simuleren, te kalibreren of af te stellen, en te valideren. APEX meet de gereflecteerde zonnestraling. Het bereik van deze zonnestraling wordt uitgedrukt in nanometers of één miljardste van een meter. Het volledige bereik van het gereflecteerde deel van de zonnestraling strekt zich uit van 400 nm (blauw licht - aerosolen) over 700 tot 1 200 nm (nabij infrarood - vegetatiestudies) tot 2 500 nm (kortegolf infrarood - geologische studies) en wordt volledig opgemeten door het APEX-instrument met een heel fijne resolutie van 5 tot 10 nm. Hierdoor registreert het APEX-instrument tot 300 banden simultaan. Het belang van deze meettechniek ligt in het opmeten van een continu reflectantiespectrum. Dat laat onder meer toe om spectroscopische analysetechnieken uit de scheikunde en natuurkunde toe te passen.

Op die manier kunnen zwevende sedimentconcentraties worden opgespoord. Ook bodemkarakterisaties voor bijvoorbeeld geologische prospectie zijn met deze techniek makkelijk vast te stellen. Ten slotte laat de techniek toe om de gezondheid van de verschillende vegetatiesoorten na te gaan. Dat zijn elementen die in de geplande Explorer-ruimtevlucht aan bod komen.

De ontwikkeling van APEX gebeurt in verschillende fasen. Het ontwerp van de hyperspectrale vliegtuigscanner is intussen voltooid; de

eigenlijke constructie vangt aan in het najaar van dit jaar. Dat gebeurt door een Belgisch-Zwitsers consortium, waarbij Vito de wetenschappelijke ondersteuning biedt. Vito bouwt ook het centrum uit waar de data van de scanner worden verwerkt en gearchiveerd, zodat ze vanaf 2003 zelf volledig kan instaan voor de operationele inzet. Vito wil tijdens die operationele periode van ten minste vijf jaar de scanner inzetten ten behoeve van wetenschappers uit heel Europa. Vito verzorgt dan zowel de vliegtuigoperaties als dataverwerking en -distributie.

Om de vliegtuigscanner te kunnen kalibreren of precies te kunnen afstellen, wordt in Koksijde-Oostduinkerke een kalibratiesite ontwikkeld. Dit gebied omvat het donkere water van de Noordzee, de reflecterende zandvlakten van de duinengordel en de groene velden langs de startbaan van de luchtmachtbasis in Koksijde. Het is precies om die verscheidenheid van uiteenlopende gebieden, die op zich homogeen en groot in oppervlakte zijn, dat de ontwikkelaars deze regio als de kalibratiesite hebben uitgekozen en de wetenschappers APEX kunnen afstellen.

Vito heeft tijdens de zomer van 2000 het hele gebied van de kalibratiesite volledig spectraal opgemeten. Het was de eerste maal dat deze meettechniek in België en Vlaanderen gebruikt werd. De figuur toont een 3D-weergave van Oostduinkerke-bad waarbij de verschillende kleuren overeenkomen met verschillende intensiteitswaarden. Hierbij stelt b.v. het "blauwe" strand het natte zand voor, dus niet de zee (weergegeven als "zwart" onderaan de figuur), terwijl het "gele" zand het droge zand weergeeft. Let tevens op de verschillende intensiteiten in de duinvegetatie te wijten aan verschillende duinplanten. In het rood merkt men duidelijk de appartementsgebouwen op de zeedijk.

(tekst uit Vito-Nieuwsbrief)

Meer info: <http://www.apex-esa.org>**Walter Debruyne / VITO**

Boeretang 200, B-2400 MOL

Tel. + 32 14 33 68 49

Fax + 32 14 32 27 95

E-mail: walter.debruyne@vito.be

